ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • АПРИЛ 2017 Г.

Лиахона

Само той можеше да стане наш Спасител, с. 8

Какви истини можем да научим от Възкресението за нашите тела?, с. 14

Да се освобождаваме от бремето на сексуалното насилие, с. 22

Познавайте противника си: Как да устоявате на четири от стратегиите на Сатана, с. 30

Работници поставят табела при строежа на храма Берн Швейцария.
Храмът е осветен през септември 1955 г. от президент Дейвид О. Маккей.
Това е първият храм, построен извън Северна Америка и първият,
в който обредите се представят на езици, различни от английски.

Снимката е предоставена от
Библиотеката по църковна история

Лиахона, април 2017 г.

4

ПОСЛАНИЯ

4 **Послание на Първото президентство: Праведните ще живеят чрез вяра**
От президент Дитер Ф. Ухтдорф

7 **Послание за обучение при посещение: Клетвата и заветът на свещеничеството**

НА КОРИЦАТА
Трите Марии при гробницата,
от William-Adolphe Bouguereau

АКЦЕНТИ

8 **Единението на Спасителя: основата на истинското християнство**
От старейшина Робърт Д. Хейлз
Тъй като Той живее, всички ще живеем отново.

14 **Възкресението на Исус Христос и истини за нашите тела**
От Дейвид А. Едуардс
Възкресението на Исус Христос ни учи на важни истини за вечната и свещена същност на нашите тела.

22 **Мост към надеждата и изцелението**
От Нанън Тали
Как вие или ваши близки можете да намерите мир, надежда и изцеление след нещо толкова зло и травмиращо колкото сексуалното насилие?

28 **Старият семеен албум: Силата на семейните истории**
От Амнерис Пускасу
Историите и примерите от живота на моите предци продължават да ме укрепват.

30 **Войната продължава**
От старейшина Лари Р. Лоурънс
Старейшина Лоурънс споделя четири от стратегиите на Сатана и как да им се противопоставяме.

РАЗДЕЛИ

20 **Музика: Елате в Христа**
От Стивън К. Джоунс и Майкъл Ф. Мууди

38 **Лица на вярата: Скайдрите Бокума**

40 **Гласове на светии от последните дни**

80 **Докато се срещнем отново: Силата Божия**
От старейшина Брус Р. Макконки

ПЪЛНОЛЕТНИ МЛАДЕЖИ

44 Как да разбирате своята патриархална благословия
От Али Арнел и Маргарет Уилдън
Патриархалните благословии са като наши собствени пътни карти. Ето няколко идеи как да намирате пътя в своите.

48 Подготовка за едно ново пътуване
От Карина Мартинс Перейра Корея Де Лима
Тревожеха ме съмнения и страхове, свързани с това да създам свое семейство. Как мога да открия мир?

МЛАДЕЖИ

50 Как мога да се уча с ума и сърцето си?
Какъв е Господният начин да намирам отговори на въпросите си и да разбирам по-добре Писанията?

52 Изучавайте Евангелието по свой собствен начин
Научете се да извличате максимална полза, докато изучавате Евангелието.

56 Отговори от ръководители на Църквата: Как да намираме истински мир
От старейшина Куентин Л. Кук

57 Забравени книги, незабравимо свидетелство
От Абигейл Д. Ферер

58 Те Го видяха
Прочетете тези свидетелства за Възкръсналия Спасител и вижте как вие също можете да бъдете свидетели за Неговото възкресение.

62 Нашата страница

63 Плакат: Войни на Христа, напред

64 Въпроси и отговори
Как мога да знам, че Бог чува молитвите ми?

ДЕЦА

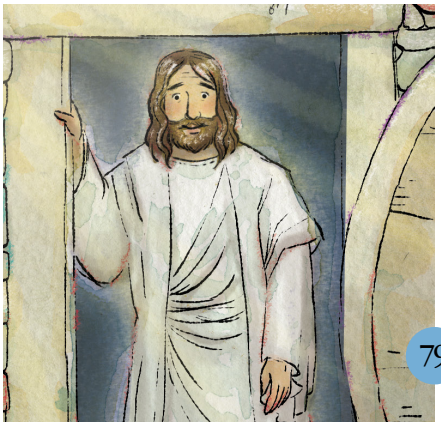

66 Андрей и лошата дума
От Джули К. Доналдсън

68 Отговори от един апостол: Как мога да помагам за укрепването на семейството си?
От старейшина Дейвид А. Беднар

69 Всеки ден се подготвяйте за храма
Сестра Джой Д. Джоунс
Научете как сестра Джоунс си е поставила една важна цел.

70 Стар грее
От Джейн Макбрайд
Стар се притеснява да посети Неделното училище за деца за пръв път. Дали ще може да си намери приятели?

72 Бъдете светлина!
От Елизабет Пинбъроу
Осем начина да бъдем добри приятели.

73 Герои от историята на Църквата: Да разпространяваме Евангелието

74 Да си мисля за Исус
От Линдзи Танър
Мия учи за причастието.

76 Истории за Исус: Исус Христос ни даде причастието
От Ким Уеб Рийд

79 Бели кремове

Вижте дали ще успеете да намерите Лиахоната, скрита в този брой. Жокер: Блести ли?

АПРИЛ 2017 Г., ГОД. 24, БР. 1
ЛИАХОНА 14444 112

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото президентство: Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф
Кворумът на дванадесетте апостоли: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън, Дейл Г. Ренлъид

Редактор: Джозеф У. Ситати
Помощник-редактори: Рандъл К. Бенет, Керъл Ф. Макконки
Съветници: Браян К. Аштън, Джийн Б. Бингъм, Легранд Р. Къртис-мл., Кристъфел Голдън, Дъглас Д. Холмс, Ерих У. Копишке, Лари Р. Лорънс, Керъл М. Стивънс

Изпълнителен директор: Питър Ф. Евънс
Директор църковни списания: Алън Р. Лойбърг
Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Адам С. Олсън
Помощник-административен редактор: Райън Кар
Помощник публикации: Крелмилда Амарал
Набор и редакция: Бетани Бартоломю, Британи Бийти, Дейвид Диксън, Дейвид А. Едуърдс, Матю Д. Флитъ, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларен Портър Гон, Шарлът Ларкабал, Майкъ Р. Морис, Ерик Б. Мърдок, Сали Джонсън Оудкърк, Джошуа Дж. Пърки, Джен Пинбъроу, Ричар М. Ромни, Минди Ан Селу, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление: Дж. Скот Кнудсън
Директор оформление: Тад Р. Питърсън
Дизайн: Джанет Анрдюз, Фей П. Андрус, С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Дейвид Грийн, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсен, Сюзън Лофгрен, Скот М. Мууи, Марк У. Робинсън, Рейчъл Смит, Брад Тиър, К. Никол Уолкънхорст

Координатор интелектуална собственост: Колет Небъкър Аун
Директор производство: Джейн Ан Питърс
Производство: Глен Адеър, Кони Бауторп Бридж, Джули Бърдет, Брайън У. Джиджи, Джини Дж. Нилсън, Гейл Тейт Рафърти, Дерек Ричардсън
Предпечат: Джошуа Денис, Амон Харис

Директор печат: Стивън Т. Люис
Директор разпространение: Трой К. Велинга

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch.org; или на адрес *Liahona,* Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава „компас" или „нещо, което напътства") се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански, суахили, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински, урду и виетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2017 на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Информация за авторските права: Освен ако не е обозначено друго, отделни лица могат да копират материали от *Лиахона* за лично ползване с нетърговска цел (включително за църковни призования). Това право може да бъде ограничено по всяко време. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; имейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: April 2017 Vol. 24 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Идеи за семейни домашни вечери

Това издание съдържа статии и дейности, които могат да бъдат използвани за семейна домашна вечер. Следват два примера.

„Те Го видяха", с. 58: След като прочетете статията заедно със семейството си, можете да обсъдите начини, по които да бъдете свидетели за Христа, дори без наистина да сте Го виждали. Можете да обмислите идеи, които да ви приближават до Спасителя, като да търсите възможности да служите на бежанци в своята общност, да учите за живота на Спасителя чрез изучаване на Писанията, да гледате деца, за да могат родителите им да посетят храма или да подадете ръка на приятел в нужда. Можете също така да гледате видеото, намиращо се на mormon.org/easter и да размишлявате над важното значение на Христос и Неговото Възкресение в нашия живот.

„Всеки ден се подготвяйте за храма", с. 69: Сестра Джой Д. Джоунс ни напомня колко е важно храмът да бъде приоритет в живота ни и да работим над семейната си история, за да се подготвяме да влезем в него. Можете да обмислите идеята да проведете семейна домашна вечер на тема „храма и семейната история". Можете да се научите как да индексирате, да търсите семейни картони, да обсъдите важността на храмовите обреди и да разгледате снимки на храмове по света. Ако живеете близо до храм, можете да отидете в района на храма и да обсъдите как храмовете ни доближават до Небесния Отец и ни помагат да чувстваме Неговата любов.

ПОВЕЧЕ ОНЛАЙН

Списанието *Лиахона* и другите материали на Църквата са достъпни на много езици на **languages.lds.org.** Посетете **facebook.com/liahona.magazine** (страницата е достъпна на английски, португалски и испански), за да откриете вдъхновяващи послания, идеи за семейна домашна вечер и материали, които можете да споделяте с приятели и членове на семейството.

ТЕМИ В ТОЗИ БРОЙ

Цифрите показват първата страница на статията.

Великден, *14, 58, 76, 79*
Вечен живот, *8, 14*
Война в небесата, *30*
Възкресение, *8, 14, 58, 76, 79*
Вяра, *4, 38, 41, 48, 80*
Духовна сила, *4, 30, 63, 80*
Единение, *8, 22, 74, 76*
Език, *40, 66*
Завети, *7*
Знание, *50, 52*
Изкушение, *30, 63*
Изучаване на Писанията, *43, 52, 57*
Изцеление, *22*
История на Църквата, *73*
Исус Христос, *8, 14, 30, 56, 58, 74, 76, 79*
Мир, *48, 56, 62, 66*
Молитва, *41, 62, 64*
Надежда, *22, 48*
Патриархални благословии, *44*
Поклонение в храма, *69*
Пример, *72*
Причастие, *74, 76*
Приятелство, *70, 72*
Светият Дух, *50*
Свещеничество, *7, 80*
Свидетелство, *38, 50, 57, 58*
Сексуално насилие, *22*
Семейна история, *28*
Семейство, *28, 42, 48, 68*
Служба, *4, 42, 68*
Смелост, *40, 57, 63*
Тяло, *14*

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

ПРАВЕДНИТЕ ЩЕ ЖИВЕЯТ ЧРЕЗ ВЯРА

Равинът и сапунджията

Има една стара юдейска приказка за сапунджия, който не вярвал в Бог. Един ден, докато вървял с един равин, той казал: „Има нещо, което не разбирам. Религията съществува от хиляди години. Но накъдето и да погледна, има зло, поквара, нечестност, несправедливост, болка, глад и насилие. Сякаш религията не е довела до нищо добро в света. Затова те питам, какъв е смисълът?“

В продължение на известно време равинът не отговарял, но продължил да върви със сапунджията. Накрая стигнали до една детска площадка, където мръсни деца играели в прахоляка.

„Има нещо, което не разбирам – казал равинът. – Погледни тези деца. Сапунът съществува от хиляди години, а тези деца са мръсни. Какъв е смисълът на сапуна?“

Сапунджията отговорил: „Но равине, не е честно датърсиш в сапуна вина за това, че децата са мръсни. Сапунът трябва да бъде използван, за да изпълнява предназначението си“.

Равинът се усмихнал и казал: „Точно така“.

Как трябва да живеем?

Цитирайки пророк от Стария завет, апостол Павел обобщава какво означава да бъдем вярващи с думите: „Праведният чрез вяра ще живее“ (Римляните 1:17).

Може би от това просто изявление ще разберем разликата между една слаба религия и религия, която има силата да променя живота на хората.

Но за да разбираме какво означава да живеем чрез вяра, трябва да разбираме какво е вярата.

Вярата е повече от вярване в нещо. Тя е пълно упование в Бог, съпътствано от дела.

Тя е повече от това да ни се иска нещо.

Тя е повече от това просто да седим, да кимаме с глава и да казваме, че сме съгласни. Когато казваме, че „праведните ще *живеят чрез вяра*“, искаме да кажем, че нашата вяра ни напътства и насочва. Ние *действаме* по съответстващ на вярата ни начин, не от чувство на сляпо подчинение, а поради убедеността ни и искрената ни любов към нашия Бог и безценната мъдрост, която Той е разкрил на Своите чеда.

Вярата трябва да бъде съпътствана с дела, иначе е мъртва (вж. Послание на Яков 2:17). Иначе не би била вяра. Не би имала силата да промени дори един човек, още по-малко света.

Мъжете и жените на вярата се уповават на своя милостив Небесен Отец, дори в моменти на несигурност, дори в моменти на съмнения и несгоди, когато не могат да виждат или разбират ясно.

Мъжете и жените на вярата ревностно вървят по пътя на ученичеството и се стремят да следват примера на своя възлюбен Спасител Исус Христос. Вярата ни мотивира и наистина ни вдъхновява да обръщаме сърцата си към небесата и да подаваме ръка, да повдигаме и благославяме своите ближни.

Религията без дела е като опакован сапун. Може да има чудесен потенциал, но всъщност има много малка сила да води до промяна, докато не изпълни предназначението си. Възстановеното Евангелие на Исус Христос е Евангелие, което изисква дела. Църквата на Исус Христос преподава истинска религия като послание за надежда, вяра и милосърдие, включващо оказване на помощ на нашите ближни по духовни и материални начини.

Преди няколко месеца съпругата ми Хариет и аз

Президент Ухтдорф и неговата дъщеря, Антйе, посещават бежански лагер в Атина, Гърция.

отидохме на семейно пътуване в Средиземно море с няколко от децата ни. Посетихме лагери за бежанци и се срещнахме със семейства от разкъсани от войни страни. Тези хора не бяха от нашата вяра, но бяха наши братя и сестри, отчаяно нуждаещи се от помощ. Сърцата ни бяха дълбоко трогнати, докато имахме възможността лично да наблюдаваме как активната вяра на членовете на нашата Църква носи помощ, облекчение и надежда на нашите ближни в нужда, без значение от тяхната религия, национал-ност или образование.

Вярата, която върви ръка за ръка с постоянни дела, изпълва сърцата с доброта, умовете с мъдрост и душите с мир и любов.

Нашата вяра може да благо-славя и да има праведно влияние върху нас и хората около нас.

Нашата вяра може да изпълва света с добро и мир.

Нашата вяра може да превръща омразата в любов и враговете в приятели.

Тогава праведните живеят с дела на вяра; те живеят с упование в Бог и вървят по Неговия път.

И точно тази вяра може да промени хората, семействата, народите и света. ■

ПРЕПОДАВАНЕ ОТ ТОВА ПОСЛАНИЕ

Президент Ухтдорф обяснява, че вярата е нещо повече от израз на вярвания. Истинската вяра в Небесния Отец и Исус Христос изисква дела, а когато живеем чрез вяра, имаме силата да променяме животи и домове. Можете да поканите хората, на които преподавате, да разкажат за лични преживявания или действия на другите, когато са виждали благословиите и силата от живота с вяра. Насърчете ги да се молят за напътствие, за да знаят как по-добре да живеят според Евангелието.

МЛАДЕЖИ

Да служим на другите с вяра

Президент Ухтдорф ни казва, че нашата вяра в Бог *трябва* да бъде „придружена с дела“. Той обяснява, че когато вярата „винаги върви ръка за ръка със съответните действия, тя изпълва… душата с мир и любов“. С тази обещана благословия, ако отделяме време за изпълнена с вяра служба, *можем* наистина да променяме света и да виждаме промяната в живота си. Всяка сутрин можете да молите Господ да ви помага да служите на другите. Например, молете Го да ви показва кога братята или сестрите ви имат нужда от помощ с някоя отговорност у дома или кога ваш приятел се нуждае от комплимент. След това, когато получите подтик, действате според него! Ако тези молитви и служба се превърнат във ваш навик, вашите изразяващи вяра действия ще благославят живота ви и този на другите. Президент Ухтдорф обещава, че „можете да променяте хората, семействата, народите и света“.

ДЕЦА

Доверие

Изпълнете тази дейност с приятел. Трябва да му се доверите и внимателно да следвате насоките му.

Вземете химикалка или молив и затворете очи. Оставете своя приятел да ви казва къде да нарисувате очи, нос, уста и коса на даденото лице. След това погледнете. Какво се получи? Можете да оцветите лицето или да нарисувате друго, за да играете отново!

Понякога е трудно да следваме насоки. Но когато се опитваме да следваме Небесния Отец, като се вслушваме в Светия Дух, Той ще ни помага. Винаги можем да Му имаме доверие.

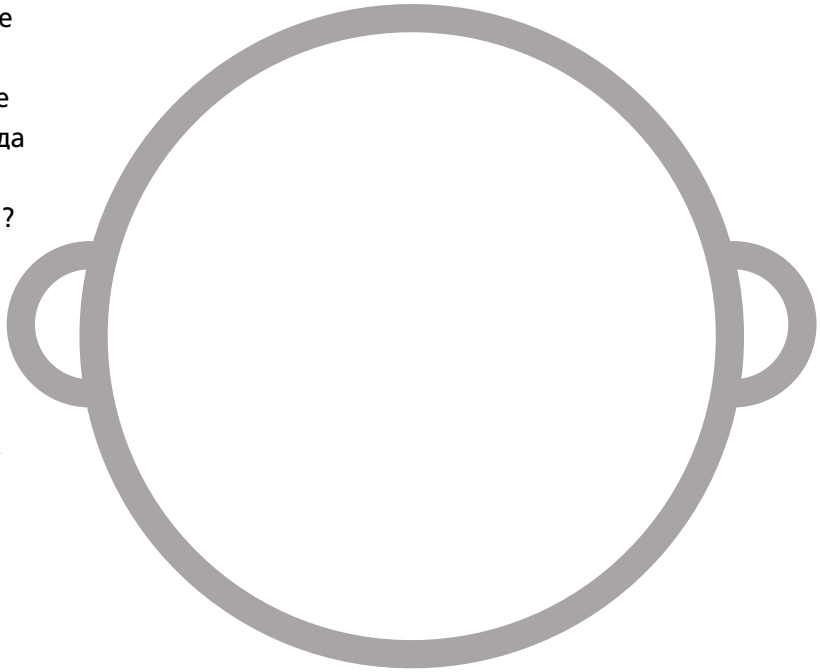

FACES © ISTOCK/GETTY IMAGES

ПОСЛАНИЕ ЗА ОБУЧЕНИЕ ПРИ ПОСЕЩЕНИЕ

Клетвата и заветът на свещеничеството

С молитва изучавайте този материал, като търсите вдъхновение, за да прецените какво да споделите. Как това да разбират ролята на Обществото за взаимопомощ подготвя Божиите дъщери за благословиите на вечния живот?

СНИМКА НА ХРАМА КАНЗАС СИТИ МИСУРИ

вяра
семейство
взаимопомощ

Колкото повече като сестри разбираме, че клетвата и заветът на свещеничеството се отнасят лично за нас, толкова повече ще приемаме благословиите и обещанията на свещеничеството.

Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли казва: „Всички, които са сключили свещени завети с Господ и които почитат тези завети, имат правото да получават лично откровение, да бъдат благославяни от служението на ангелите, да общуват с Бог, да получават пълнотата на Евангелието и накрая да станат сънаследници с Исус Христос на всичко, което Отец има“[1].

Благословиите и обещанията на клетвата и завета на свещеничеството се отнасят както за мъжете, така и за жените. Сестра Шери Л. Дю, биша съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ, казва: „Пълнотата на свещеничеството, намираща израз в най-висшите обреди на Дома Господен, може да бъде получена само от мъж и жена заедно“[2].

Сестра Линда К. Бъртън, обща президентка на Обществото за взаимопомощ отправя следния призив: „Каня ви да научите наизуст клетвата и завета на свещеничеството, намиращи се в Учение и завети 84:33–34. Ако направите това, аз ви обещавам, че Светият Дух ще разшири разбирането ви за свещеничеството, ще ви вдъхновява и въздига по чудесни начини“[3].

Напътствията на Джозеф Смит към Обществото за взаимопомощ са дадени с цел да подготвят жените да „придобият привилегиите, благословиите и даровете на свещеничеството“. Това може да се постигне чрез храмовите обреди.

„Храмовите обреди (са) обреди, извършвани чрез свещеничеството, но те не дават свещенически сан на мъжете и жените. (Тези обреди изпълняват) Господното обещание, че хората от Неговия народ, мъже и жени, ще бъдат „надарени със сила свише“ (У. и З. 38:32)“[4].

Допълнителни стихове от Писанията и информация

Учение и завети 84:19–40; 121:45–46; reliefsociety.lds.org

БЕЛЕЖКИ

1. М. Ръсел Балард, „Men and Women and Priesthood Power“, *Liahona,* септ. 2014 г., с. 36.
2. Шери Л. Дю, цитирана в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society,* 2011 г., с. 128.
3. Линда К. Бъртън, „Priesthood Power – Available to All“, *Ensign,* юни 2014 г., с. 39–40.
4. Gospel Topics, „Joseph Smith's Teachings about Priesthood, Temple, and Women“, topics.lds.org.

Обмислете следното

Какво можете да правите, за да разбирате по-пълно и да получавате благословиите, обещани чрез клетвата и завета на свещеничеството?

ГЕТСИМАНИЯ ОТ ДЖ. КЪРК РИЧАРДС

От старейшина Робърт Д. Хейлз
От Кворума на дванадесетте апостоли

Единението на Спасителя:

ОСНОВАТА НА ИСТИНСКОТО ХРИСТИЯНСТВО

Всички ние ще възкръснем и ще сме безсмъртни поради единителната жертва на Исус Христос.

На Пророка Джозеф Смит (1805–1844) бил зададен следния въпрос: „Кои са основните принципи на вашата религия?“ Той отговорил: „Основните принципи на нашата вяра са свидетелствата на апостолите и пророците относно Исус Христос за това, че Той умря, бе погребан и се вдигна отново на третия ден, и се въздигна в небесата; и всички други неща, които принадлежат на нашата религия, са само допълнение към това“[1].

Бих искал да добавя своето свидетелство към изявлението на пророка Джозеф. Основата на вярата ни е нашият Спасител и Неговата единителна жертва – „благоволението Божие“ (1 Нефи 11:16), чрез което Отец изпраща Своя Син на земята, за да извърши Единението. Основната цел в живота на Исус Христос е да извърши единителната жертва. Единението е в основата на истинското християнство.

Защо Единението на Спасителя е основен евангелски принцип в Църквата и живота ни?

Символът на вярата 1:3

Третата точка от Символът на вярата гласи: „Ние вярваме, че чрез Единението Христово цялото човечество може да се спаси чрез подчинение на законите и обредите на Евангелието“.

В този смисъл „да се спаси“ означава да достигне най-висшата степен на слава в селестиалното царство. Всички, които идват на земята, ще бъдат възкресени, но за да получи вечен живот – всички благословии на вечния напредък, всеки човек трябва да спазва законите, да приеме обредите и да сключи заветите на Евангелието.

Защо Исус Христос е единственият, Който можел да извърши единение за греховете на света? Той изпълнява всичко необходимо.

Бог Го обича и Му има доверие

Исус е роден от Небесни Родители в доземния свят. Той е Единородният на нашия Небесен Отец. Той е избран от самото начало. Той се подчинява на волята на Своя Отец. В Писанията често се говори за радостта, която Отец има в Своя Син.

В Матей четем: „И ето глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение“ (Матей 3:17).

Лука пише: „И от облака дойде глас, който каза: Този е Моят Син, Моят Избраник; Него слушайте“ (Лука 9:35).

След възкресението на Спасителя, в земята Изобилие хората при храма чуват гласа на Отца: „Ето Моя Възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение“ (3 Нефи 11:7).

Сърцето ми се вълнува по специален начин, когато чета, че докато Исус страда в Гетсиманската градина, поради Своята велика любов и състрадание към Своя Единороден Син, Отец изпраща ангел да Го утешава и укрепва (вж. Лука 22:43).

Исус използва Своята свобода на избор, за да се подчинява

Необходимо е Исус по Своя воля да даде живота Си за нас.

По време на великия съвет в небесата Луцифер, „син(ът) на зората“ (Исайя 14:12, У. и З. 76:26–27), казва:

„Ето ме тук, изпрати мен. Аз ще бъда Твоят син и ще изкупя цялото човечество, тъй че нито една душа няма да бъде изгубена; и аз със сигурност ще го направя. Ето защо, отдай ми Твоята почит.

Но ето, Възлюбеният Ми Син, Който беше Моят Любим и Избран от началото, Ми каза: Отче, да бъде волята Ти и да бъде Твоя славата, завинаги“ (Моисей 4:1–2, вж. също Авраам 3:27).

Поради голямата Си любов към Своя Отец и всеки един от нас, Той казва: „Изпрати Мен“. Казвайки: „Изпрати Мен“, Той използва Своята свобода на избор.

„Както Отец познава Мен и Аз познавам Отца. Аз давам живота Си за овцете…

Затова Отец Ме обича, защото Аз давам живота Си, за да го взема отново.

Никой не Ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам и имам право пак да го взема. Тази заповед получих от Своя Отец“ (Йоан 10:15, 17–18).

Ако Спасителят беше пожелал, небесни войнства от ангели можеха да Го вдигнат от кръста и да Го отведат у дома при Отца. Но Той използва Своята свобода на избор, за да Се пожертва, да изпълни Своята мисия и да устои до края, завършвайки единителната жертва.

Исус искал да дойде на земята и изпълнил всичко необходимо. И когато дошъл, Той казва: „Защото слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е пратил“ (Йоан 6:38).

Исус е бил предопределен

Петър учи, че „Исус беше предопределен преди създаването на света“ (вж. 1 Петър 1:20).

Пророци от всички диспенсации пророкуват за идването на Исус Христос и Неговата мисия. Поради своята силна вяра, Енох вижда изключително видение за раждането, смъртта, Възнесението и Второто пришествие на Спасителя.

„И ето, Енох видя деня на пришествието на Сина Човешки в плътта и душата му се възрадва, и каза: Издигнат е Праведният и пожертван е Агнецът от основаването на света…

ЕТО ЧОВЕКЪТ!, ОТ ДЖ. КЪРК РИЧАРДС

СИВОТАТА НА ГОЛГОТА ОТ ДЖ. КЪРК РИЧАРДС

И Господ каза на Енох: Погледни; и той погледна и видя Сина Човешки издигнат на кръста, според начина на човеците.

И той чу силен глас, и небесата бяха забулени, и всичките творения Божии плачеха; и земята застена, и скалите се разцепиха, и светиите се надигнаха, и бяха увенчани от дясната страна на Сина Човешки с корони от слава…

И Енох видя Сина Човешки да се възнася при Отца…

И стана така, че Енох видя деня на пришествието на Сина Човешки в последните дни, за да живее на земята в праведност, в продължение на хиляда години" (Моисей 7:47, 55–56, 59, 65).

Около 75 години преди раждането на Христос Амулик свидетелства: „Ето, казвам ви, че знам, че Христос ще дойде сред чедата човешки, за да вземе върху Си прегрешенията на Своя народ; и че ще извърши единение за греховете на света, защото Господ Бог го е казал" (Алма 34:8).

Исус има уникални качества

Само Исус Христос е можел да извърши единителната жертва, тъй като е роден от Мария – Неговата смъртна майка, а също получава силата на живота от Своя Отец (вж. Йоан 5:26). Поради тази сила на живота, Той преодолява смъртта, силата на гроба е погълната, Той става наш Спасител, Ходатай и Господар на Възкресението и осигурява необходимото, за да можем всички ние да получим спасение и безсмъртие. Всички ние ще възкръснем и ще сме безсмъртни поради единителната жертва на Исус Христос.

Исус Христос с готовност извършил единение за първородния грях

Втората точка от Символа на вярата гласи: „Ние вярваме, че хората ще бъдат наказани за собствените си грехове, а не за Адамовото прегрешение".

Чрез своята свобода на избор, ние избираме да упражняваме своята вяра. Ако сме усърдни, можем да се покайваме, но без Единението – не можем.

В Моисей учим: „Оттук дойде сказанието навред сред людете, че Синът Божий е извършил единение за първоначалната вина, при което греховете на родителите не могат да бъдат наложени върху главите на децата" (Моисей 6:54).

Във 2 Нефи ни е разкрито едно велико учение:

„Защото, както смъртта е дошла за всички човеци, за да изпълни милостивия план на Великия Творец, така трябва да има сила за възкресение; и възкресението трябва да дойде за човека по причина на падението; и падението дойде по причина на прегрешение; и понеже човекът падна, те бяха отхвърлени от присъствието Господне.

Затова нужно е да има безпределно единение и ако единението не бъде безпределно, това тление не ще може да се облече в нетление. Затова първото възмездие, което сполетя човека, би трябвало да продължи безкрайно. И ако бе тъй, тази плът би трябвало да се върне в майката земя, за да изгние и се разпадне, за да не се вдигне повече" (2 Нефи 9:6–7).

Исус е единственият съвършен човек

В Учение и завети Спасителят казва: „Отче, виж страданията и смъртта на Оногова, Който не извърши никакъв грях, в Когото беше Твоето благоволение; виж кръвта на Твоя Син, която беше пролята, кръвта на Оногова, Когото Ти отдаде, та да можеш да се прославиш Ти" (У. и З. 45:4).

Исус е единственият съвършен и безгрешен човек. В старозаветни времена жертвите изисквали проливане на кръв, което било символ на жертвата на нашия Господ и Изкупител на кръста, за да извърши Единението. Когато се правели жертви в древните храмове,

свещениците жертвали агне без недостатък, съвършено във всяко отношение. Спасителят често е наричан „Божият Агнец“ поради Своята невинност (вж. например в Йоан 1:29, 36; 1 Нефи 12:6, 14:10; У. и З. 88:106).

Петър учи, че сме изкупени „със скъпоценната кръв на Христос, като на агнец – без недостатък и пречист“ (1 Петър 1:19).

Христос премахнал греховете на света

От следните стихове става ясно, че чрез Своето Единение Спасителят заплаща цената за нашите грехове:

„Всички ние се заблудихме като овце; отбихме се, всеки по пътя си; и Господ възложи върху Него беззаконията на всички ни“ (Мосия 14:6).

„Но Бог доказва Своята любов към нас в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас…

Защото ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, когато бяхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот!

И не само това, но и се хвалим в Бога чрез нашия Господ Исус Христос, чрез Когото получихме сега това примирение…

Защото както чрез непослушанието на един човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на Единия мнозината ще станат праведни“ (Римляните 5:8, 10–11, 19).

„За да се сбъдне реченото чрез пророк Исайя, който казва: „Той взе на Себе Си нашите немощи и болестите ни понесе“ (Матей 8:17).

„Но Бог не престава да бъде Бог и милостта има право над покаялите се, а милостта идва поради единението; и единението осъществява възкресението на мъртвите; и възкресението на мъртвите връща човеците обратно в Божието присъствие; и тъй те са възстановени в Неговото присъствие, за да бъдат съдени според делата им, според закона и правосъдието…

И тъй Бог осъществява Своите велики и вечни цели, които бяха приготвени от основаването на света. И тъй се осъществяват спасението и изкуплението на човеците, а също и тяхното унищожение и окаяност“ (Алма 42:23, 26).

Исус устоява до края

Исус Христос понася изпитанията, страданията, саможертвите и горестите на Гетсимания, а също и мъките на кръста на Голгота. И тогава, накрая Той може да каже: „Извърши се“ (Йоан 19:30). Той изпълнява Своята мисия в смъртността и устоява до края, като така извършва единителната жертва.

В градината Той казва: „Отче Мой, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш“ (Матей 26:39).

От Учение и завети учим:

„Което страдание накара Мен самия, тъкмо Бог, най-великият от всички, да потреперя от болка и да кървя от всяка пора, и да страдам и тялом, и духом; и Аз исках да можеше да не пия от горчивата чаша и да се отдръпна.

При все това, нека бъде слава на Отца, Аз отпих и завърших приготвленията Си за чедата човешки“ (У. и З. 19:18–19).

Исус казва на Своя Отец: „Аз Те прославих на земята, като извърших делото, което Ти Ми даде да върша“ (Йоан 17:4).

И след това на кръста „Исус, като прие оцета, каза: Извърши се, и наведе глава, и предаде дух“ (Йоан 19:30).

КЪДЕ СА ГО ОТНЕСЛИ?, ОТ ДЖ. КЪРК РИЧАРДС

Исус идва на земята, запазвайки Своята божественост, за да може да извърши единителната жертва и да устои до края.

Спомняйте си за Него чрез причастието

Днес си спомняме за единителната жертва на Спасителя чрез хляба и водата – символите на Неговото тяло и кръв, въведени от Господ по време на последната вечеря с апостолите.

„И взе хляб и като благодари на Бога, разчупи го, даде им и каза: Това е Моето тяло, което се дава за вас; правете това за Мое възпоменание.

Така взе и чашата след вечерята и каза: Тази чаша е новият завет в Моята кръв, която за вас се пролива“ (Лука 22:19–20).

В Йоан 11:25–26 четем:

„Аз съм възкресението и животът. Който вярва в Мене, макар и да умре, ще живее.

Никой, който е жив и вярва в Мене, няма да умре вовеки“.

Също така четем: „Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века; да! И хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, която Аз ще дам за живота на света“ (Йоан 6:51).

„Живота на света“ означава вечен живот.

Заедно със семействата си всяка седмица трябва да се подготвяме, за да бъдем достойни с покаяние в сърцата да вземаме от причастието и да подновяваме сключените от нас завети.

Отецът и Синът ни обичат

Отца изпраща Своя Син на земята – своето благоволение, позволява Той да бъде разпънат и да премине през всичко, през което трябва да премине. В Йоан четем:

„Исус… каза: Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца освен чрез Мене.

Ако познавахте Мене, бихте познали и Моя Отец. Отсега нататък Го познавате и сте Го видели“ (Йоан 14:6–7).

„В това се състои любовта – не че ние сме възлюбили Бога, а че Той възлюби нас и прати Сина Си

ТОМА, НЕ СЕ СЪМНЯВАЙ, ОТ ДЖ. КЪРК РИЧАРДС

като умилостивение за греховете ни“ (1 Йоан 4:10).

Умилостивение означава помирение или задоволяване на изискванията.

Заключение

Всеки човек, който идва на земята и получава смъртно тяло, ще възкръсне, но ние трябва да полагаме усилия, за да получим благословиите на възвисяването чрез своята праведност, като упражняваме своята свобода на избор и се покайваме. Ще се въздадат правосъдие и милост, и това ще даде възможност за покаяние.

Тъй като сме избрали да следваме Исус Христос и сме Го приели за свой Спасител, чрез кръщението вземаме Неговото име върху си. Приемаме закона на подчинението. Обещаваме, че винаги ще си спомняме за Него и ще спазваме Неговите заповеди. Когато вземаме от причастието, ние подновяваме тези завети.

Когато подновяваме тези завети, получаваме обещанието, че Неговият Дух винаги ще бъде с нас. Ако позволяваме на Светия Дух да бъде част от живота ни и да ни напътства, можем да се завърнем в присъствието на Небесния Отец и Неговия Син Исус Христос, което е крайната цел на техния план за щастие за нас, плана на спасение. ■

Из обръщение на тема „Единението“ по време на семинар за нови президенти на мисия в центъра за подготовка на мисионери в Прово на 24 юни 2008 г.

БЕЛЕЖКА

1. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* 2008 г., с. 53.

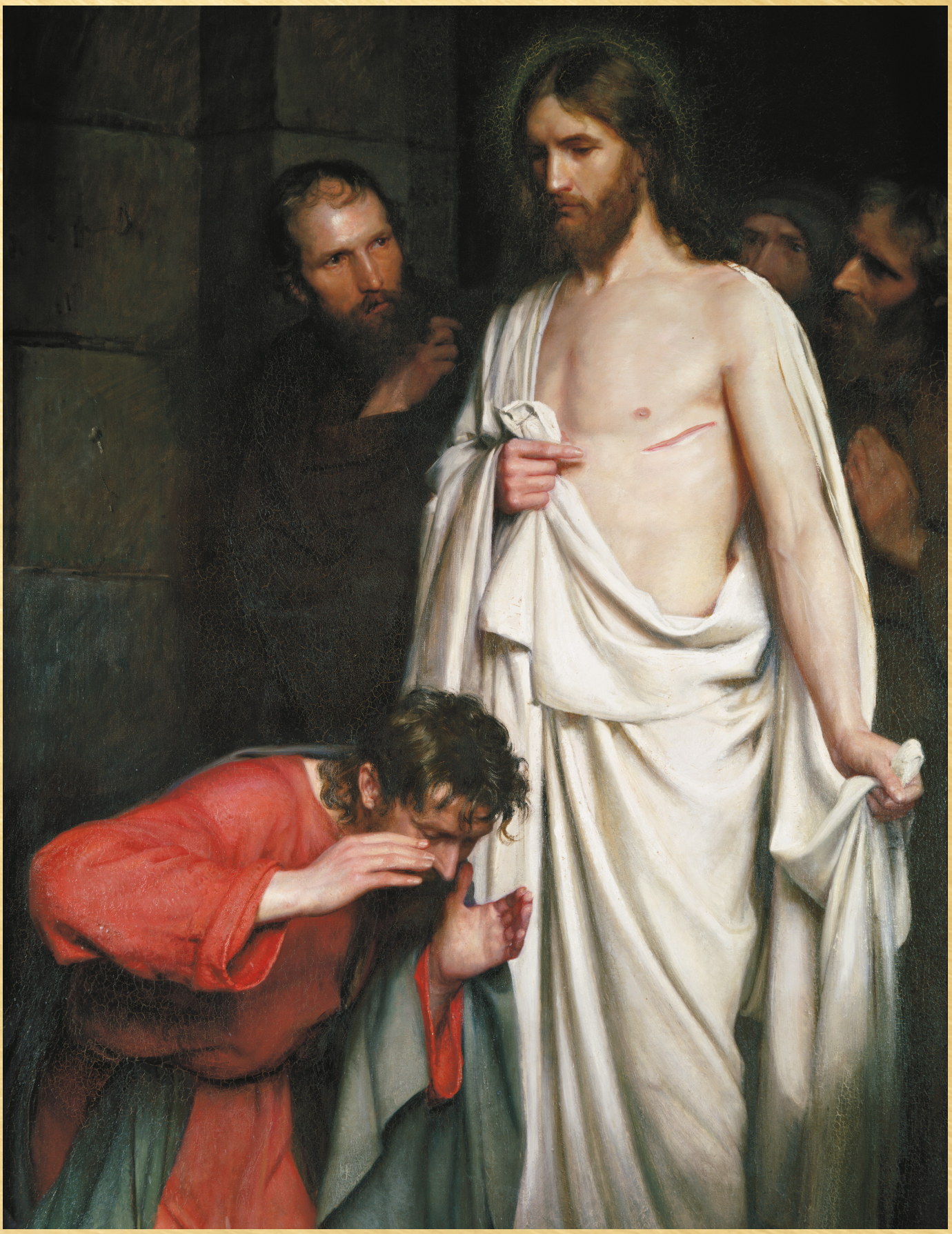

Възкресението на Исус Христос

и истини за нашите тела

От Дейвид А. Едуардс
Списания на Църквата

„Исус… каза: Извърши се, и наведе глава, и предаде дух“ (Йоан 19:30). В този момент духът на Исус Христос напуска тялото Му – тяло, изтърпяло страдания, за да може Той да извърши Единение за греховете на всички човеци и да ги подпомага според немощите им (вж. Алма 7:12–13). Това тяло, сега без дух, е свалено от кръста, обвито в плащеници и накрая положено в гробница. На третия ден жени отиват при гробницата, за да завършат погребални приготовления на това тяло.

Но него го няма.

Откриването на празната гробница е само началото. Мария Магдалена, апостолите и много други по-късно виждат едно чудо: възкръсналия съвършен Исус Христос в осезаемо и човешко тяло.

Спасителят прави необходимото всички, които Го виждат, след като е възкръснал, напълно да разберат какво тяло има Той. Например, Той кани апостолите да докоснат тялото Му, за да се уверят, че Той има физическо тяло и не е дух (вж. Лука 24:36–40)[1]. Той дори се храни заедно с тях (вж. Лука 24:42–43).

Докато по-късно апостолите изпълняват своята мисия да проповядват Евангелието на Исус Христос, те срещат противопоставяне и преследване, донякъде поради това, че проповядват, че Исус Христос е възкръснал и в резултат на това цялото човечество ще възкръсне (вж. Деянията 4:1–3).

Днес Възкресението на Исус Христос има също толкова централно значение в посланието, проповядвано от Неговата Църква по света, колкото и тогава. Джозеф Смит казва: „Основните принципи на нашата вяра са свидетелствата на апостолите и пророците за Исус Христос, за това, че Той умря, бе погребан и се вдигна отново на третия ден, и се въздигна в небесата; и всички други неща, свързани с нашата религия, са само допълнение към това“[2].

Възкресението ни помага да намерим отговор на основни въпроси по отношение на същността на Бог, нашата същност и връзка с Бог, целта на този живот и надеждата, която имаме в Исус Христос. Ето някои от истините, разкрити чрез Възкресението на Исус Христос.

Чрез Своето Възкресение Исус Христос ни учи на значими истини по отношение на нашите тела.

ФРАГМЕНТ ОТ *ТОМА НЕВЕРНИ*, ОТ КАРЛ ХАЙНРИХ БЛОХФОН © JANNIWET/ISTOCK/GETTY IMAGES

„Всеки, който отрича идеята за Бог с тяло, отрича както смъртния, така и възкресения Христос“ – старейшина Джефри Р. Холанд.

Небесният Отец има прославено тяло

Разбирането, че Бог има човешка форма е дълбоко заложено в Библията[3], а също и е всеобщо схващане, но философиите на много теолози и религии го отричат за сметка на идеята за Бог „без тяло, сетива или чувства“[4], а от тяхна гледна точка тялото (и материята като цяло) е зло или измамно, докато духът, умът или идеите са истинската същност на съвършеното същество или истинността.

Тогава каква величествена простота и коренна промяна се крие в откровението за същността на Бог чрез Неговия Син Исус Христос.

По време на Своето служение Спасителят казва: „Който е видял Мене, видял е Отца“ (Йоан 14:9). Това е още по-вярно, след като Той възкръсва със съвършено безсмъртно тяло, което показва, че „Отец има тяло от плът и кости тъй осезаемо, както и човешкото, Синът също“ (У. и З. 130:22).

Физическата същност на Небесния Отец е разкрита по този начин. Както Джозеф Смит по-късно обяснява: „Това, което е без тяло или членове, е нищо. Няма друг Бог в небесата, освен онзи Бог, Който има плът и кости“[5].

Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява следното: „Ако притежаването на тяло е не само ненужно, но дори нежелано от Божеството, защо Изкупителят на човечеството изкупва *Своето* тяло от смъртта и гроба, гарантирайки, че то никога няма отново да бъде разделено от Неговия дух за времето или вечността? *Всеки, който отрича идеята за Бог с тяло, отрича както смъртния, така и възкресения Христос*“[6].

Небесният Отец е всемогъщ, Той знае всичко и обича всички

Възвишените качества, които са част от същността на Небесния Отец, също така са разкрити чрез самото Възкресение на Исус Христос. Както казва старейшина Д. Тод Кристоферсън: „Поради действителността на Възкресението на Христос, съмненията за Неговото всемогъщество, всезнание и благосклонност от страна на Бог Отец, Който е дал Своя Единороден Син за изкуплението на света, са неоснователни“[7].

Властта, познанието и добрината Божии са доказани чрез Възкресението на Исус Христос, което потвърждава мъдростта и любовта в плана на Небесния Отец и Неговата (и на Неговия Син) способност да го осъществи.

Ние сме Божии чеда

Както учим от Библията, ние сме създадени „по Божия образ… мъж и жена“ (Изход 1:27). Възкресението на Исус Христос подкрепя тази истина. Всъщност, в самия момент след Своето Възкресение Исус Христос набляга на връзката ни с Небесния Отец, казвайки: „Възнасям се при Моя Отец *и вашия Отец,* при Моя Бог и вашия Бог“ (Йоан 20:17, курсив добавен).

Спасителят разкрива, че Бог и човечеството не са напълно различни едни от други по своята същност. Основната форма на телата ни е подобна на тази на нашите духове[8] и

ПЪРВОТО ВИДЕНИЕ, ОТ ГАРИ Л. КАП

нашите духове са създадени по образа на Бог, защото това е същността на връзката между родители и деца.

Тялото е дар, който ни дава възможности и ни облагородява

Чрез Своето Възкресение Спасителят ни показва, че физическото съществуване в тяло е неразделна част от вечната същност на Бог и Неговите чеда. Както Господ разкрива на Джозеф Смит: „Елементите са вечни и когато дух и елемент са неразделно свързани, получават пълнота на радост“ (У. и З. 93:33). Неразделната връзка съчетава духа и физическата материя заедно, така че да станат едно безсмъртно, нетленно, славно и съвършено тяло – единственият вид тяло, което може да получи пълнотата на радост, която Бог има.

За разлика от това, след като са получили физическо тяло и след това са били разделени от него, за да отидат в света на духовете, „мъртвите гледа(т) на… отсъствие(то) на техните духове от телата им като робство“ (У. и З. 138:50, вж. също У. и З. 45:17).

Дори нашите смъртни тела са съществена част от плана на Небесния Отец и са божествен дар. Когато нашите духове идват на земята от доземния живот, „им се прибавя“ (Авраам 3:23) тяло. Както учи Пророкът Джозеф Смит: „Дошли сме на тази земя, за да можем да имаме тяло и да го представим чисто пред Бога в селестиалното царство. Великият принцип на щастието се състои в това, да имаме тяло. Дяволът няма тяло и това е неговото наказание“[9].

Както учи старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли: „Нашите физически тела правят възможни един обхват, дълбочина и интензивност на преживяване, които просто не могат да бъдат придобити в доземното ни съществуване. По този начин взаимоотношенията ни с други хора, възможността ни да разпознаваме и действаме в съответствие с истината и способността ни да се подчиняваме на принципите и обредите на Евангелието на Исус Христос биват усилвани чрез нашите физически тела. Докато сме смъртни, ние преживяваме нежност, любов, доброта, щастие, печал, разочарование, болка и дори предизвикателствата на физически ограничения по един начин, който ни подготвя за вечността. Просто казано, има уроци, които трябва да усвоим, и преживявания, през които трябва да преминем, както се казва в Писанията, „според плътта“ (1 Нефи 19:6, Алма 7:12–13)“[10].

В допълнение, Пророкът Джозеф Смит учи: „Всички създания с тяло имат власт над онези, които нямат такова“[11]. Сатана може да ни изкушава, но не може да ни принуждава. „Дяволът има власт над нас, само ако ние му позволим“[12].

В крайна сметка, даренето на едно съвършено възкресено тяло ни помага завинаги да преодолеем властта на Сатана. Ако нямаше възкресение, „нашите духове трябваше

Нашите смъртни тела са съществена част от плана на Небесния Отец и са божествен дар. Когато нашите духове идват на земята, „им се прибав(я)“ (Авраам 3:26) тяло.

ФОТОГРАФИЯ ОТ ДЕЙВИД СТОКЪР

да станат подвластни на… дявол(а), за да не се вдигнат повече. И духовете ни щяха да станат като него, а ние – дяволи, ангели на един дявол, за да бъдем отделени от присъствието на Бога си и за да останем с бащата на лъжите, в окаяност като самия него“ (2 Нефи 9:8–9).

Духът и тялото не са противници

Въпреки че са различни, духът и тялото не са напълно различни по природа и не са несъвместими. Както научава Джозеф Смит: „Няма такова нещо като нематериална материя. Всичкият дух е материя, но тя е по-фина или чиста и може да бъде съзряна само от по-чисти очи. Ние не можем да я видим, но когато телата ни бъдат пречистени, ще видим, че той е изцяло материя“ (У. и З. 131:7–8).

Като прославена възвисена личност, Исус Христос представлява съвършеното единство на дух и тяло, потвърждавайки ни, че „духът и тялото съставляват душата на човека“ (У. и З. 88:15). През този живот се стремим да имаме „духовни помисли“ вместо „плътски помисли“ (2 Нефи 9:39), „да отхвърли(м) естествения човек“ (Мосия 3:19) и да „обуздава(ме) всичките си страсти“ (Алма 38:12). Но това не означава, че духът и тялото са противници. Както ни показва Исус Христос, тялото не трябва да бъде презирано и подценявано, а обуздавано и преобразявано.

Животът в смъртно тяло има значима цел

Знанието, че този живот е време за изпитание, придобива повече смисъл, когато се замислим какво знаем за живота си преди и след него. Ние сме живели като духове преди да дойдем на земята и Небесният Отец е предвидил да станем като Него и да живеем завинаги с безсмъртни физически тела. Тези истини означават, че времето за изпитание в този смъртен живот не е случайно, а има истинско значение и цел.

Както обяснява старейшина Кристоферсън: „Това означава, че посредством нашите избори, ние ще засвидетелстваме пред Бог (и пред себе си) решителността си и способността си да живеем според Неговия вечен закон, докато се намираме извън присъствието Му и във физическо тяло, с всичките му сили, апетити и страсти. Можем ли да обуздаем плътта, така че тя да стане инструмент, а не господар на духа? Могат ли да ни бъдат поверени божествени сили в този живот и във вечността, както и силата да създаваме живот? Като отделни личности, можем ли да преодолеем злото? На онези, които успеят „ще им се прибави слава върху главите во веки веков“ (Авраам 3:26), като много значима част от тази слава е едно възкресено, безсмъртно и прославено физическо тяло“[13].

Преживяванията, които имаме в тези тела, включително нашите взаимоотношения един с друг, са значими, защото са подобие на това, което предстои. Както научава Джозеф Смит: „Същите взаимоотношения, които съществуват между нас тук, ще съществуват между нас и там, само че ще бъдат придружени от вечна слава, на която слава ние сега не се наслаждаваме“ (У. и З. 130:2).

Като прославена възвисена личност, Исус Христос представлява съвършеното единство на дух и тяло, потвърждавайки, че „духът и тялото съставляват душата на човека“ (У. и З. 88:15).

ФРАГМЕНТ ОТ *ХРИСТОС СЕ ЯВЯВА В ЗАПАДНОТО ПОЛУКЪЛБО*, ОТ АРНОЛД ФРАЙБЪРГ

Още от момента, в който хората виждат празната гробница, Възкресението на Исус Христос носи надежда, защото чрез него ще имаме възможност и ние да възкръснем.

ТРИТЕ МАРИИ ПРИ ГРОБНИЦАТА ОТ УИЛЯМ-АДОЛФ БУТЕРО, SUPERSTOCK.COM

Имаме надежда в Исус Христос

Още от момента, в който хората виждат празната гробница, Възкресението на Исус носи надежда, защото чрез него ще имаме възможност и ние да възкръснем, при което „всичките (ни) загуби ще (ни) се върнат… при условие, че продължи(м) с вяра“[14].

Ранните апостоли на Спасителя успяват да получат ясно свидетелство за Неговото Възкресение, защото виждат и докосват тялото Му. Но има много повече от това. Точно както Исус Христос изцелява физическите немощи, за да покаже, че има силата да опрощава грехове (вж. Лука 5:23–25), Неговото Възкресение – осезаемото доказателство за силата Му да преодолее физическата смърт, дава увереност на Неговите последователи в силата Му да преодолее духовната смърт. Обещанията, които Той дава чрез учениятa Си – за опрощение на греховете, мир в този живот, вечен живот в царството на Отца, стават реални и правят вярата им непоклатима.

„И ако Христос не е бил възкресен, суетна е (н)ашата вяра“ (1 Коринтяните 15:17). Но тъй като Той *наистина* се вдигна от мъртвите, можем да „има(ме) надежда чрез единението на Христа и силата на Неговото възкресение да бъде(м) въздигнати към живот вечен, и това поради вярата (ни) в Него според обещанието“ (Мороний 7:41).

По време на Своя земен живот Спасителят кани хората да Го следват. След Неговата смърт и Възкресение крайната цел става дори по-ясна. Ако чрез подчинение на законите и обредите на Евангелието развиваме „селестиален дух“ в себе си, можем да „получ(им) същото тяло, което беше едно естествено тяло“ и да бъдем „оживотворени чрез част от селестиалната слава (и да) получ(им) тогава от същата, тъкмо една пълнота“ (У. и З. 88:28–29). Той ни показва пътя. Той е Пътят. Чрез Неговата сила, чрез Неговото Единение и Възкресение, е възможна селестиалната слава, която включва пълнота на радост във възкресено тяло. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Когато Исус Христос се явява на хората в Новия свят, Той ги моли, хиляди хора, да дойдат „един по един“ и да докоснат ръцете, нозете и ребрата Му, за да могат да свидетелстват, че са почувствали с ръцете си и са видели Възкръсналия Господ (вж. 3 Нефи 11:14–15, 18:25).
2. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* 2008 г., с. 53.
3. Вж. Битие 1:27, Изход 33:11, Откровението 7:56.
4. Въпреки че подобни идеи се споделят от ранните християнски вероизповедания, тази конкретна формулировка идва от Тридесет и деветте точки на доктрината на Англиканската църква (1563 г.).
5. *Учения: Джозеф Смит,* с. 45.
6. Джефри Р. Холанд, „Единият истинен Бог и Исуса Христа, Когото Той изпратил“, *Лиахона,* ноем. 2007 г., с. 42.
7. Д. Тод Кристоферсън, „Възкресението на Исус Христос“, *Лиахона,* май 2014 г., с. 113.
8. Дори откровението за доземния Исус Христос свидетелства за това, тъй като показва, че тялото на Неговия дух има формата на човек (вж. Етер 3:16).
9. *Учения: Джозеф Смит,* с. 224–225.
10. Дейвид А. Беднар, „Вярваме в това да бъдем непорочни“, *Лиахона,* май 2013 г., с. 41.
11. *Учения: Джозеф Смит,* с. 224–225.
12. *Учения: Джозеф Смит,* с. 227.
13. Д. Тод Кристоферсън, „Защо брак, защо семейство“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 51.
14. *Учения: Джозеф Смит,* с. 59.

Елате в Христа

Текст: Стивън К. Джоунс
Музика: Майкъл Ф. Мууди

Прочувствено ♩. = 44–48

mp

1. Дой -
(2. Той)
(3. Жи -)

д.р.

5

де Той при нас, из - пъл - нен с'лю - бов, на вся - ка ду - ша да по -
тук дой - де, ка - то нас жи - вя. И зем - ни - те гри - жи
вя ка - то нас, по - зна пе - чал - та, на вяр - ва - щи - те по -

8

rall.

мог - не го - тов. На все - ки жи - вот свет - ли - на да - ва, скръб -
Той о - поз - на. Чо - ве - шки - те бол - ки из - пи - та, за
на - ся скръб - та. От - ва - ря о - чи, гре - ха про - ща - ва на

11

a tempo

та и тъ - га - та из - це - ля - ва. Е - ла - те в'Хри -
скръб и тъ - га ле - чи - тел е Той. Е - ла - те в'Хри -
вер - ни - те Си по - сле - до - ва - те - ли. Е - ла - те в'Хри -

2

14

ста.
ста. Е - ла - те. След - вай - те Го. По -
ста.

17

ко - рен и кро - тък, сми - рен по сър - це. Е - ла - те в'Хри -

2

20

1, 2. 3.

ста. 2. Той 3. Жи- О,

23

rall.

е - ла - те в'Хри - ста.

© 2016 на Стивън К. Джоунс и Майкъл Ф. Мууди. Всички права запазени.
Тази песен може да бъде копирана за нетърговска употреба у дома или в Църквата.

ФРАГМЕНТ ОТ *ЕДИН ПО ЕДИН*, ОТ УОЛТЪР РЕЙН, ПРЕДОСТАВЕНО ОТ МУЗЕЯ ЗА ИСТОРИЯ НА ЦЪРКВАТА.

МОСТ КЪМ надеждата и изцелението

С подходяща помощ, жертвите на сексуално насилие могат да получат изцелението, което толкова силно желаят.

От Нанън Тали
Семейни служби на Църквата, Тексас, САЩ

Представете си, че стоите на ръба на скала и искате да отидете от другата страна на дълбок каньон, където ви е казано, че ви очаква велико щастие. Докато търсите начин да преминете, намирате куп материали, които, ако бъдат използвани правилно, могат да изградят мост до другата страна на каньона.

Ако не знаете как да построите мост, материалите ще са безполезни и ще се чувствате разстроени и обезнадеждени. Но ако можете да получите помощ от някого, който има опит в строежа на мостове, вашето знание и разбиране може да се увеличи и заедно можете да изпълните задачата.

През последните 18 години моята работа е да осигурявам инструменти и напътствия, които да помагат на хората да прекосяват бездната на емоционалното или умствено страдание. От всички хора, на които съм давала съвети, сякаш никой не идва толкова наранен, колкото жертвите на сексуално насилие. Виждала съм какво е влиянието на това преживяване върху способността на хората да устояват до края по добър начин.

Обаче, също така съм опознала трайното облекчение от трудностите и страданията, възможно чрез нашия Спасител. Неговата любов извежда хората от мрака в светлината.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ КРИСТИНА БЕРНАЗАНИ

Защо сексуалното насилие наранява толкова дълбоко?

Жертвите на насилие ми разказват за своя живот, пропит с депресия, съмнения в себе си и друга дълбока емоционална болка. Президент Гордън Б. Хинкли (1910–2008) ни помага да разберем защо сексуалното насилие причинява такава дълбока болка:

„Сексуалното насилие е една ужасна и порочна практика. Тя е трудна за разбиране. Тя нарушава благоприличието, което трябва да съществува между всички мъже и жени. Тя е *посегателство над това, което е свещено и божествено.* Тя разбива живота на децата. Тя е осъдителна и *заслужава най-жестокото осъждане.*

Сексуалното насилие над дете е срамно за всички мъже и жени, които го упражняват. Чрез своите действия насилникът не само *причинява най-сериозното нараняване.* Той също така застава осъден пред Господ“[1].

Силата за създаване на живот е свещена и божествена сила, която Небесният Отец е дал на Своите чеда. Старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли учи: „Силата за създаване на потомство е духовно важна… Нашият Небесен Отец и Възлюбеният Му Син са Създатели и са поверили на всеки един от нас част от Тяхната сила за сътворяване“[2]. Тогава не е чудно, че посегателството срещу тази свещена сила „заслужава най-жестокото осъждане“ и причинява „най-сериозното нараняване“.

Разбиране на болката

Сексуално насилие е всяко недоброволно взаимоотношение с или без докосване, което се използва за сексуално задоволяване на друг човек. Твърде често жертвите на сексуално насилие остават с объркан начин на мислене, чувство, че са недостойни и срам, който може да бъде почти непоносим. Болката и страданието на жертвите често биват задълбочавани от коментарите на другите поради неправилното им разбиране за сексуалното насилие и това, което то причинява. Някои жертви биват обвинявани, че лъжат или им се казва, че по някакъв начин вината е тяхна. Други неправилно са карани да вярват, че трябва да се покаят, сякаш някак това, че са жертви, е грях.

На много от жертвите на сексуално насилие в детството или младостта им, с които съм работила, им е било казвано: „преодолей го“, „остави го в миналото“ или „просто прости и забрави“. Такива изказвания, особено когато идват от близки или членове на семейството, а също и от ръководители на Църквата, могат да накарат жертвите да станат по-затворени и да изпитват срам вместо изцеление и мир. Подобно на сериозна рана или инфекция на тялото, тези емоционални рани просто не изчезват, ако не им се обръща внимание. Вместо това объркването от насилието се задълбочава и заедно с последващите болезнени чувства, мисленето на човека се променя, като накрая се стига до опасно поведение. Не е нетипично за жертвите на насилие да не осъзнават, че са преживели насилие, но то все още може да води до негативни промени в поведението им и до емоционална болка.

Хана (името е променено) е станала жертва на насилие в ранното си детство. Подобно на други жертви, тя е пораснала с чувството, че е ужасен безполезен човек. Тя прекарваше голяма част от времето си в опити да служи на другите, за да компенсира чувствата си, че не е „достатъчно добра“, за да бъде обичана от Небесния Отец

ИЛЮСТРАЦИИ © NUVOLANEVICATA/ISTOCK/GETTY IMAGES

и останалите. При взаимоотношенията си с хората тя се страхуваше, че ако някой наистина я опознае, ще си помисли, че е толкова ужасна, колкото тя вярваше, че е. Тя изпитваше дълбок страх от отхвърляне, който я караше да се страхува да опитва нови неща в живота си или да изпълнява прости задачи, като това да се обади на някого по телефона. Беше благословена с артистичен талант, но се отказа от него от страх, че няма да може да понесе критики.

В продължение на 50 години чувствата ѝ на безнадеждност, безсилие, страх, гняв, объркване, срам, самота и отчуждение я водеха в ежедневните ѝ решения.

Да заменяме болката с мир

Спасителят е понесъл „болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид“. Той е направил това, за да може да „узнае… според плътта как да подпомага Своя народ“ (Алма 7:11–12). Неговите страдания не били само за греховете ни, но също и за да можем да бъдем изцелени, когато нечии грехове ни карат да страдаме.

Аз си представям, че ако Спасителят беше тук днес, Той би плакал с жертвите на сексуално насилие и би ги благословил, точно както плакал с нефитите и ги благословил (вж. 3 Нефи 17). Въпреки че Той не е физически с нас, Неговият Дух може да бъде с нас и Той ни е осигурил начин да бъдем изцелени, да чувстваме мир и да простим.

За много наранени хора идеята болката им да бъде заменена с мир, изглежда почти невъобразима. Често раните на наранените остават незабелязани и неосъзнати от другите в продължение на години. Мъката бива скривана зад усмивки, желание да се помага на другите и привидно безпроблемен живот, но болката никога не изчезва.

Нека сравним процеса на емоционално изцеление с грижите и лекуването на физическо нараняване. Да предположим, че сте си счупили крака, когато сте били млади. Вместо да се обърнете към лекар, който да го намести, вие сте куцали, докато болката е намаляла, но при всяка стъпка винаги е имало лека болка. Години по-късно искате болката да изчезне и се обръщате към лекар. Лекарят трябва да намести костта, да отстрани срастванията, да сложи шина и да ви изпрати на укрепваща физиотерапия.

Процесът на изцеление след преживяно насилие е подобен, защото жертвата първо трябва да осъзнае, че болката е истинска и че трябва да се направи нещо. Процесът изисква човекът да признае случилото

ОБИЧАЙНО ПОВЕДЕНИЕ НА ЖЕРТВИТЕ

Жертвите често имат проблеми във взаимоотношенията си и могат постоянно да търсят одобрението на другите, да стават пасивни, да поставят бариери, за да държат хората настрани, за да не бъдат наранявани, да станат сексуално хиперактивни в търсене на удовлетворение чрез сексуално поведение (включително порнография и самозадоволяване) или да правят точно обратното, избягвайки всичко, което е свързано със секса. Свързаният с такова поведение страх обикновено кара хората да не търсят помощ от родители, свещенически ръководители и професионалисти, защото не разбират връзката между случилото се и поведението си.

Ако живеят според Евангелието, жертвите могат да изпаднат в едната крайност или в другата – някои стават прекалено религиозни. В опит да прикрият това, което смятат за свое недостойнство, те се опитват да правят всичко по правилния начин. Други чувстват, че никога няма да бъдат достойни за вечен живот и понякога спират да се опитват.

УРОЦИ ОТ УЧЕНИЕ И ЗАВЕТИ 123

Докато Пророкът Джозеф Смит е в затвора Либърти, Мисури, той пише послание до Църквата, съдържащо се в раздели 121–124 на Учение и завети, което включва „задълженията на светиите по отношение на тези, които ги преследват“ (У. и З. 123, въведение към раздела). Той не казва на светиите, които са били преследвани и наранени физически, да задържат болката си и да се преструват, че нищо не се е случило. Помислете как дадения в раздел 123 съвет може да бъде приложен по отношение на случаите на насилие.

се и да позволи чувствата на болка, страх и тъга да бъдат усетени, разпознати и потвърдени. Често е полезно да се работи с професионалист, който има опит с процеса на изцеление. (Обърнете се към своя свещенически ръководител, за да разберете дали във вашата област има офис на Семейните служби на Църквата.)

Независимо дали жертвата може да получи професионална помощ или не, най-добре е да се моли, да изучава живота на Спасителя и Неговото Единение, а също и редовно да се среща със свещенически ръководител. Той може да помага за облекчаване на товара и да получава откровения как да помага на жертвата да разбира своята божествена ценност и връзката си с Небесния Отец и Спасителя. Както учи сестра Керъл М. Стивънс, първа съветничка в общото президентство на Обществото за взаимопомощ: „Изцелението може да отнеме много време. Ще е необходимо да търсите в молитва напътствие и подходяща помощ, включително да се посъветвате с надлежно ръкоположени носители на свещеничеството. Докато се учите да говорите открито, поставяйте подходящи граници и може би търсете професионална помощ. Запазването на духовността по време на този процес е от съществено значение!“[3]

За Хана животът беше станал прекалено тежък и затова тя потърси помощ. Поради свидетелството си, тя знаеше, че може да почувства мир и да бъде доволна от живота, но нямаше тези чувства постоянно. Чрез молитва и разговори с нейния епископ, тя беше насочена да получи професионална помощ, чрез която успя да се сдобие с необходимото, за да извади истината от мрака и да сподели ужасния товар, който до тогава носеше сама. Като направи това, тя успя да се освободи от болката и да намери обещания от Спасителя мир (вж. Йоан 14:27). Заедно с мира и утехата дойдоха желанието и способността да прости.

Нуждата да прощаваме

За жертвите на насилие често е трудно да чуват и да разбират правилно идеята да простят. Ако възприемат прошката като начин за насилника да се измъкне или да кажат, че вече няма значение, жертвите не смятат, че това е справедливо. Въпреки, че ни е заповядано да прощаваме (вж. У. и З. 64:10), в случаи на дълбоко нараняване изцеляването трябва

да започне, преди жертвата да може напълно да прости на насилника.

Страдащите поради причинена от насилие болка, могат да намерят утеха в следния съвет от Книгата на Мормон: „Аз, Яков, бих искал да говоря на вас, които сте чисти по сърце. Погледнете към Бога с непоколебимост на разума, молете Му се с извънредна вяра и Той ще ви утеши в огорченията ви, и ще защити вашето дело, и ще изпрати правосъдие върху онези, които търсят унищожението ви“ (Яков 3:1). Нуждата от правосъдие и правото на възмездие могат да бъдат оставени на Господ, за да може Той да замени болката ни с мир.

Хана накрая откри, че може да остави нуждата от правосъдие на Спасителя и в замяна да изпита в живота си чувство на мир, което никога дотогава не беше изпитвала. Преди тя се страхуваше да посещава семейни събирания, на които насилникът можеше да присъства. Сега, поради желанието си да приеме тежките емоционални рани по пътя си към изцеление, тя вече не се страхува да бъде в неговото присъствие и дори може да изпитва състрадание към него в старостта му.

Свободни от ненужното бреме

Старейшина Ричард Г. Скот (1928–2015) от Кворума на дванадесетте апостоли казва: „Пълното излекуване ще дойде чрез вярата ви в Исус Христос и Неговата сила и способност, чрез Неговото Единение, да изцели белезите от това, което е несправедливо и незаслужено…

Той ви обича. Той е дал живота Си, за да може вие да бъдете свободни от ненужното бреме. Той ще ви помогне да направите това. Аз знам, че Той има силата да ви изцели“[4].

Противникът желае хората да изпитват болка и страдание, защото той е окаян (вж. 2 Нефи 2:27). С помощта на Спасителя Исус Христос болката наистина може да бъде заменена с мир, какъвто само Спасителят може да даде, и можем да живеем с радост. „Адам падна, за да могат човеците да бъдат; и човеците са, за да могат да имат радост“ (2 Нефи 2:25.) Това да живеем с радост ни помага моментите на изпитания да са по-поносими и ни дава възможност да се учим, да израстваме и да ставаме по-подобни на нашия Небесен Отец.

Смирена съм от благословиите, които съм получавала в живота си от това да бъда с пострадалите от насилие и да виждам чудото на изцелението, което наистина става само чрез Спасителя. Ако страдате, моля ви, поръсете помощ с молитва. Не трябва да носите тежкото бреме сами. Аз знам, че Той изцелява, получила съм безброй свидетелства за това. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Гордън Б. Хинкли, „Save the Children“, *Ensign,* ноем. 1994 г., с. 54, курсив добавен.
2. Дейвид А. Беднар, „Вярваме в това да бъдем непорочни“, *Лиахона,* май 2013 г., с. 42.
3. Керъл М. Стивънс, „Великият Лечител“, *Лиахона,* ноем. 2016, с. 11.
4. Ричард Г. Скот, „Да бъдем свободни от тежки товари“, *Лиахона,* ноем. 2002 г., с. 88.

СЪВЕТ ЗА РЪКОВОДИТЕЛИ, ЧЛЕНОВЕ НА СЕМЕЙСТВОТО И ПРИЯТЕЛИ

Когато жертви ви се доверят достатъчно, за да споделят с вас своето страдание и преживяното насилие, разговорите с тях трябва да започват с любов и съпричастност. Твърде често жертви са споделяли с мен, че когато са се обръщали към своя епископ за помощ, фокусът е бил върху нуждата да простят на насилника. Това може да остави жертвата с впечатлението, че само насилникът има значение. Когато това се случи, хората рядко се връщат при епископа си за помощ и са лишени от духовното изцеление, възможно чрез свещеническата обич и подкрепа.

Прошката е съществена част от процеса на изцеление и се изисква със заповед, но моля ви да ми повярвате, че да позволите на човек първо да признае страданието си, да преживее чувствата си и да говори за тях с доверен човек с времето ще доведе до изцеление и способност да прости на насилника.

Ръководителите в Църквата могат да използват „Abuse: Help for the Victim“ на **ministering.lds.org,** за повече информация.

Старият семеен албум:

Силата на семейните истории

Наследството на моите предци живее чрез мен и постоянно променя живота ми към по-добро.

От Амнерис Пускасу

През една лятна утрин преди Втората световна война прадядо ми както винаги се събудил преди изгрев. Той излязъл от дома си и отишъл на хълм с изглед към зелена долина и неговото село в Румъния, седнал на покритата с роса трева и потънал в дълбок размисъл за нещо, което обмислял от много време. Като образован човек с голямо сърце и любознателен ум, той бил обичан и уважаван от всички в селото.

След изгрева той се прибрал у дома и признал на жена си, че му било любопитно да види какво би било погребението му и че искал да направят репетиция за него. Той избрал дата, купил ковчег, наел свещеник и професионални оплаквачки и се сдобил с всичко останало според гръцката православна традиция. И така дошъл денят за репетицията за погребението. В центъра на селото били сложени маси за помена, всички от семейството били облечени в черно, свещеникът дошъл, прадядо ми легнал в ковчега, намествайки възглавницата така, че да вижда добре и погребалната процесия започнала. Когато церемонията приключила, цялото село било поканено на помена и мечтата на прадядо ми да танцува на собственото си погребение се сбъднала. Той живял още 20 години и често проверявал дали все още може да се събере в ковчега.

Не просто имена и дати

Никога не съм срещала своя прадядо, но историята му винаги ми е била любимата от всички истории, разказвани ми от баба и дядо. Всеки ден баба и дядо разказваха на мен, братята и сестрите ми истории за нашите предци: откъде са дошли, какви са били те, техните ценности, мечти и надежди. Всяка неделя след обяд баба и дядо изваждаха семейния албум и с всяко обръщане на страницата историите оживяваха и сърцата се вплитаха в едно чрез любовта, свързваща шест

поколения. Това не бяха само стари снимки с имена и дати надраскани на гърба. Всяко лице беше баща или майка, син или дъщеря, брат или сестра и така тяхното наследство, заедно с други семейни традиции, достигна до мен.

Сила във времена на изпитания

На 19-годишна възраст бях изгубила родителите си и повечето си близки, а много от наследството ми беше изгубено или откраднато. И въпреки това, има нещо, което времето, природните бедствия и дори смъртта никога не могат да унищожат – свързващия миналото, настоящето и бъдещето мост, който всеки от членовете на семейството ми бе изградил. Поради тяхното усърдие, нишката, която свързва сърцата на членовете на семейството заедно, ми е давала сили да преодолявам трудности.

Когато родителите ми, баба ми и дядо ми починаха, чувствах толкова дълбока мъка, че се чудех дали ще имам достатъчно сили да продължа да живея. Бях благословена да почувствам влиянието им отвъд завесата и то ми помогна да получа силно свидетелство за плана на спасение, живота отвъд смъртта, а по-късно за храмовите обреди, които са така необходими за спасението ни. Никога не съм срещала своите прародители и повечето от лелите и чичовците си, но всеки път, когато взема онзи стар албум с техни снимки, виждам колко приличам на тях. Аз съм това, което съм, благодарение на всички преди мен. Техните преживявания и мъдрост са ми помагали да изградя характера си и са ме напътствали през живота ми.

Един от най-великите дарове, които моето семейство ми е дало още от детството, е знанието за моята семейна история и убеждението, че съм свързващото звено между миналото и бъдещето. Аз също така знам, че съм дошла на земята, за да пиша своя собствена история, да я проучвам, преживявам и ценя. Знанието за моята семейна история ми дава сили през изпитанията в живота ми.

Често мисля за членовете на семейството ми от другата страна на завесата и за жертвите, които са правили, за да имам по-добър живот. Мисля си за храмовите обреди, които ни дават възможност да бъдем отново заедно като семейство някой ден. Също мисля за Единението на моя Спасител, Който направи всичко това възможно. Той направи всичко необходимо, за да можем ние да живеем. Заради това Го обичаме и Му се покланяме с благодарност днес и завинаги. ■

Авторката живее в Ню Йорк, САЩ.

От старейшина
Лари Р. Лоурънс
От Седемдесетте

Войната продължава

Започналата в небесата война продължава и днес. Всъщност, битката става все по-жестока, докато светиите се подготвят за завръщането на Спасителя.

Всеки запознат с международните новини ще се съгласи, че живеем във време на „войни и слухове за войни“ (У. и З. 45:26). За щастие всеки човек на земята вече е победил в една война. Ние сме част от война със силите на злото, която продължава още от доземния живот преди да се родим.

Тъй като тогава не сме имали физически тела, ние сме участвали във Войната в небесата, но без мечове, пушки или бомби. Но битката е била толкова ожесточена, колкото и всяка съвременна война, а също така е имало милиарди жертви.

Войната в доземния свят е била водена чрез думи, идеи, дискусии и убеждаване (вж. Откровението 12:7–9, 11). Стратегията на Сатана била да плаши хората. Той знаел, че страхът е най-доброто средство за унищожаване на вярата. Той може би е използвал подобни доводи: „Животът със свобода на избор е твърде труден“. „Невъзможно е да се завърнете чисти“. „Твърде опасно е“. „От къде знаете, че можете да се доверите на Исус Христос?“ Той завиждал много на Спасителя.

За щастие Божият план възтържествувал над лъжите на Сатана. Планът на Бог включвал морална свобода на избор за човечеството и велика жертва. Йехова, когото познаваме като Исус Христос, доброволно пожелал да направи тази жертва – да страда за всички наши грехове. Той бил готов да даде живота Си за Своите

СНИМКА ОТ КАТАРИНА СТЕФАНОВИЧ © ISTOCK/GETTY IMAGES; MOMENT/GETTY IMAGES

По време на Войната в небесата сме показали любов и подкрепа към Небесния Отец. Искали сме да станем като Него.

братя и сестри, така че тези, които се покаят, да могат да бъдат пречистени и накрая да станат като своя Небесен Отец. (Вж. Моисей 4:1–4, Авраам 3:27.)

Йехова спечелил сърцата на Божиите чеда благодарение и на силните свидетелства на Своите застъпници, водени от архангел Михаил (вж. Откровението 12:7, 11, У. и З. 107:54). В доземния свят Адам се наричал Михаил, а Сатана – Луцифер или „носителя на светлината“[1]. Това изглежда като странно име за принца на мрака (вж. Моисей 7:26), но от Писанията учим, че преди да падне, Сатана бил „ангел Божий, който беше на власт в присъствието Божие“ (вж. У. и З. 76:25–28).

Как дух с толкова голямо знание и опит могъл да падне толкова? Причината била неговата гордост. Луцифер се разбунтувал срещу Небесния Отец, защото искал Божието царство за себе си.

В своята известна реч „Beware of Pride“ („Пазете се от гордост“) президент Езра Тафт Бенсън (1899–1994) учи, че Луцифер „(по)жела(л) да бъде почетен повече от всеки друг“ и че „горделивото му желание (било) да свали Бог от трона“[2]. Вие също сте чували, че Сатана искал да отнеме свободата на избор на хората, но това не била единствената причина, поради която паднал. Той бил отхвърлен от небесата поради бунта си срещу Отец и Сина (вж. У. и З. 76:25, Моисей 4:3).

Защо вие и аз сме се борили срещу дявола? Борили сме се поради своята вярност. Показали сме любов и подкрепа към Небесния Отец. Искали сме да станем като Него. Целите на Луцифер били различни. Той искал да заеме мястото на Отца (вж. Исайя 14:12–14, 2 Нефи 24:12–14). Представете си колко наранени са били нашите Небесни Родители от предателството на Сатана. В Писанията четем, че „небесата плака(ли) за него“ (У. и З. 76:26).

След разгорещени обсъждания, Михаил и неговите ангели надделели. Две трети от духовете в небесата избрали да следват Отца (вж. У. и З. 29:36). Сатана и неговите последователи били изгонени от небесата, но не били изпратени незабавно във външната тъмнина. Първо били изпратени на земята (вж. Откровението 12:7–9), където щял да се роди Исус Христос и където щяла да бъде извършена Неговата единителна жертва.

Защо било позволено на последователите на Сатана да дойдат на земята? Те дошли тук, за да има противопоставяне за тези, които ще бъдат изпитани (вж. 2 Нефи 2:11). Ще бъдат ли отхвърлени във външната тъмнина

накрая? Да. След Милениума Сатана и неговите последователи ще бъдат отхвърлени завинаги.

Сатана знае, че дните му са преброени. При Второто пришествие на Исус Христос Сатана и неговите ангели ще бъдат вързани за 1 000 години (вж. Откровението 20:1–3, 1 Нефи 22:26, У. и З. 101:28). С наближаването на този ден силите на злото отчаяно се борят да уловят възможно най-много души.

Като част от велико видение Йоан Откровителят видял Войната в небесата. Той видял как Сатана бил свален на земята, за да изкушава хората. Ето как реагирал Йоан: „Но горко на вас, земя и море, защото дяволът слезе при вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време“ (Откровението 12:12).

Какво прави Сатана всеки ден, знаейки, че няма време за губене? Апостол Петър пише, че „дяволът обикаля като ревящ лъв, като търси кого да погълне“ (1 Петър 5:8).

Какво мотивира Сатана? Той никога няма да има тяло, няма да има съпруга или семейство и никога няма да получи пълна радост, затова той желае всички мъже и жени да бъдат „окаяни като него“ (2 Нефи 2:27).

Дяволът атакува всички хора и най-вече тези, които имат най-голям потенциал да постигнат вечно щастие. Той силно завижда на всеки, който върви по пътя към възвисяване. От Писанията учим, че Сатана „воюва със светиите Божии и ги обкръжава“ (У. и З. 76:29).

Започналата в небесата война продължава и днес. Всъщност, битката става все по-жестока, докато светиите се подготвят за завръщането на Спасителя.

Президент Бригъм Йънг (1801–1877) пророкува, „че Църквата ще се разпространи, разрасне и разшири и пропорционално на разпространението на Евангелието сред народите по земята, ще нараства и силата на Сатана“[3].

Мисля, че всички биха се съгласили, че това пророчество се изпълнява, тъй като виждаме как злото се разраства във всички общества по света. Президент Йънг учи, че за да можем да победим врага, е необходимо да изучаваме неговите тактики. Нека споделя четири от доказаните стратегии на Сатана и някои идеи как да им се противопоставяме.

Стратегиите на Сатана

1. Изкушения. Дяволът е безскрупулен, когато става дума за това да ни дава зли идеи. От Книгата на Мормон учим, че Сатана нашепва нечисти и лоши мисли, а също и всява съмнения. Той непрестанно ни подтиква да следваме водещи до пристрастяване пориви и да таим чувства на егоизъм и завист. Той не иска да разпознаваме откъде идват тези идеи и затова шепне „Аз не съм дявол, защото такъв няма“ (2 Нефи 28:22).

Как можем да устояваме на явните изкушения? Едно от най-ефективните средства е просто да прогоним Сатана. Исус би направил това.

Можем да се поучим от историята в Новия завет за Спасителя на планината на изкушението. След всяко представено от дявола изкушение, Исус използва двустепенна техника – Той първо заповядва на Сатана да се махне и след това цитира стихове от Писанията.

Нека ви дам пример: „Махни се, Сатана – заповядва Исус – защото е писано: „На Господа, Твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш“ (Матей 4:10). Следващият стих гласи: „Тогава дяволът Го остави; и, ето, ангели дойдоха и Му прислужваха“ (Матей 4:11). Защитата на Спасителя е много ефективна!

Биографията на президент Хибър Дж. Грант (1859–1945) ни помага да разберем как като млад мъж президент Грант устоява на атаките на дявола. Когато президент Грант разпознава, че Сатана му шепне и се опитва да го накара да се съмнява, той просто казва на глас: „Господин дявол, замълчи“[4].

Когато се борите с изкушения, имате правото да кажете на Сатана да се махне. От Писанията учим: „Противете (се) на дявола и той ще бяга от вас“ (Послание на Яков 4:7).

Другата част от защитата на Спасителя е да цитира Писанията. Има велика сила в това да следвате примера на Исус, като запомняте стихове от Писанията. Стиховете от Писанията могат да се превърнат в истинско духовно оръжие.

Когато сте изкушавани, можете да си повтаряте заповеди като: „Помни съботния ден, за да го освещаваш“, „Обичайте неприятелите си“ или „Нека добродетелта непрестанно украсява мислите ви“ (Изход 20:8, Лука 6:27, У. и З. 121:45). Силата на Писанията не само плаши Сатана, но също така кани Светия Дух в сърцата ни, дава ни увереност и ни прави по-непоколебими пред изкушенията.

2. Лъжи и заблуди. Писанията разкриват, че Сатана е „бащата на лъжите“ (2 Нефи 9:9). Не му вярвайте, когато ви шепне послания като: „Никога не правиш нищо

както трябва“, „Прекалено много грехове си извършил, за да получиш прошка“, „Никога няма да се промениш“, „Никой не го е грижа за теб“ и „Нямаш никакви таланти“.

Още една често използвана от него лъжа е: „Трябва да опиташ от всичко поне веднъж, просто за да имаш опит. От един път нищо няма да ти стане“. Малката тъмна тайна е, че той не иска да знаете, че можете да се пристрастите към греха.

Друга сполучлива лъжа, с която Сатана ще се опитва да ви мами е: „Всички останали правят така. Няма проблем“. Има проблем! Затова кажете на дявола, че не искате да отидете в телестиалното царство, дори и ако всички останали ще бъдат там.

Въпреки че Сатана ще ви лъже, можете да бъдете сигурни, че Духът ще ви казва истината. Затова дарът на Светия дух е толкова важен.

Дяволът е наричан „великият измамник“[5]. Той се опитва да имитира всеки истинен принцип от Господ.

Помнете, че имитациите не са противоположности. Бялото и черното са противоположности, но имитацията на бялото може да бъде мръсно бяло или леко сиво. Имитациите наподобяват истинските неща, за да заблуждават неподозиращите хора. Те са изопачени варианти на нещо добро и точно като фалшивите пари, нямат никаква стойност. Нека дам пример.

Една от имитациите на вярата от Сатана е суеверието. Неговата имитация за любовта е похотта. Той имитира свещеничеството чрез свещеническите лукавства и представя магьосничеството като чудеса от Бог.

Бракът между мъжа и жената е постановен от Бог, а еднополовите бракове са само имитации. Те не създават потомство и не водят до възвисяване. Имитациите

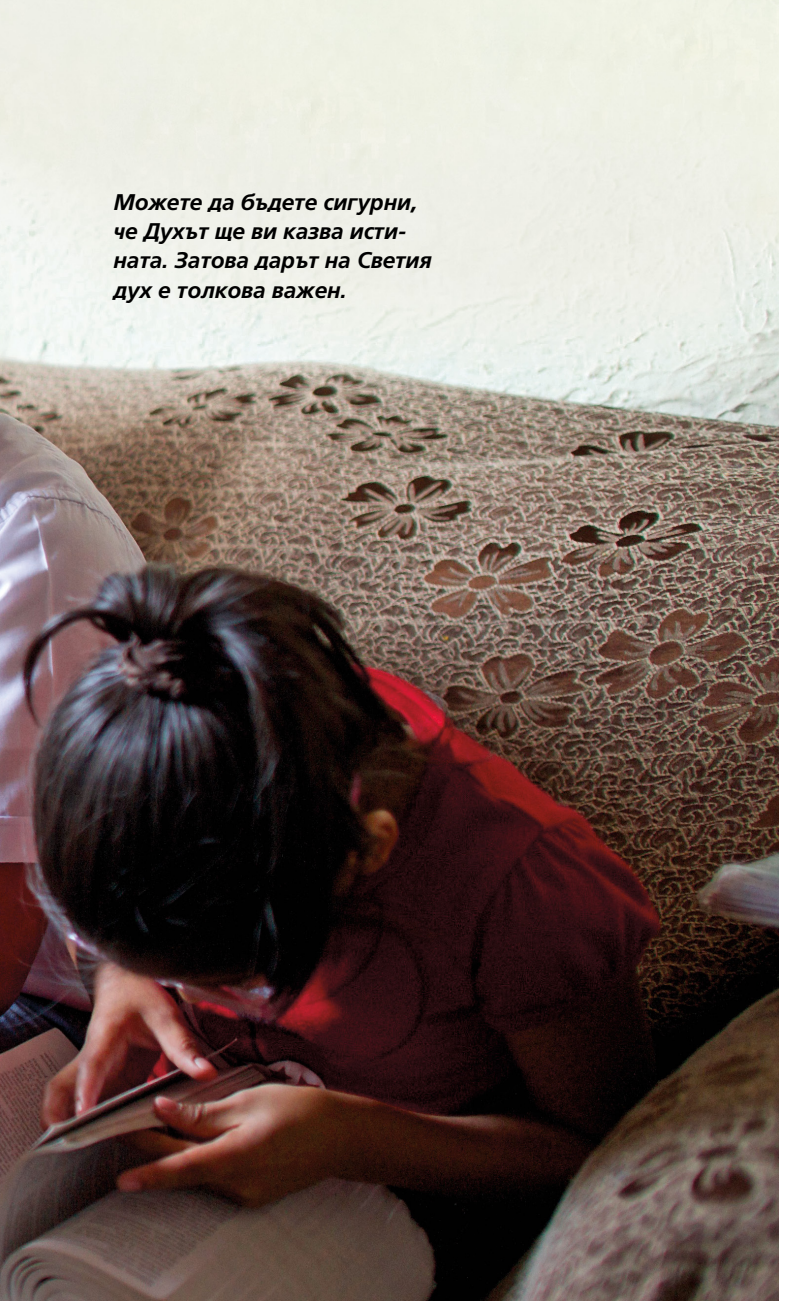

Можете да бъдете сигурни, че Духът ще ви казва истината. Затова дарът на Светия дух е толкова важен.

не са нещо истинско, въпреки че заблуждават много хора. Те не могат да носят трайно щастие.

В Учение и завети Бог ни предупреждава за имитациите. Той казва: „Това, което не назидава, не е от Бога и е мрак“ (У. и З. 50:23).

3. Раздори. Сатана е бащата на раздора. Спасителят учи, че той „подтиква сърцата на човеците да спорят гневно едни с други“ (3 Нефи 11:29).

Благодарение на своя многовековен опит, дяволът се е научил, че Господният Дух се оттегля от места, където има раздори. Още от момента, когато убедил Каин да убие Авел, Сатана се стреми да подтиква братята и сестрите да се карат. Той също така разпалва проблеми между брачни партньори, членове на райони и мисионери. Той се радва да вижда как добрите хора спорят. Той се опитва да подтиква членовете на семейството да спорят точно преди да отидат на църква, точно преди семейна домашна вечер в понеделник или когато двойката планира да посети сесия в храма. Избраните от него моменти на действие са предвидими.

Когато възникват спорове в дома ви или на работното ви място, незабавно спрете, каквото и да правите, и положете усилия да въдворите мир. Няма значение кой е започнал пръв.

Споровете често започват с посочване на грешките на другите. Джозеф Смит учи, че „дяволът ни ласкае, че сме много праведни, когато се съсредоточаваме над грешките на другите“[6]. Ако се замислите, това да вярваме, че сме праведни, е само имитация на истинската праведност.

Сатана обича да сее раздори в Църквата. Той е особено добър в това да посочва грешките на ръководителите в Църквата. Джозеф Смит предупреждава светиите, че „първата крачка към вероотстъпничеството е загуба на доверие в ръководителите на тази Църква“[7].

Почти цялата насочена срещу Църквата литература има в основата си лъжи по отношение на самия Джозеф Смит. Противникът полага усилия да унищожи доверието в Джозеф, защото посланието за Възстановяването се крепи върху разказа на Пророка за това какво се е случило в Свещената горичка. Днес дяволът полага неимоверни усилия да кара членовете да поставят под съмнение своите свидетелства за Възстановяването.

В ранните дни на тази диспенсация мнозина братя свещеници, за тяхно съжаление, не остават верни на Пророка. Един от тях е Лаймън Ю. Джонсън, който е отлъчен от Църквата поради неправедност. По-късно той скърби, че е напуснал Църквата: „Бих допуснал да ми отрежат дясната ръка, ако можех отново да повярвам. Тогава бях изпълнен с радост и задоволство. Сънищата ми бяха приятни. Когато се будех сутрин, духът ми беше бодър. Бях щастлив ден и нощ, изпълнен с мир, радост и благодарност. Но сега е извънредно тъмно, болно, скръбно, мъчително. Оттогава не съм видял щастлив момент“[8].

Обмислете тези думи. Те са като предупреждение към всички членове на Църквата.

Аз съм човек, обърнат в Църквата. Когато се кръстих, бях 23-годишен несемеен младеж, студент по медицина

СНИМКА ПРЕД ХРАМА БОСТЪН МАСАЧУЗЕТС

в Аризона, САЩ. Знам от личен опит как Сатана се опитва да влияе на проучвателите, за да ги обърква и обезкуражава, докато търсят истината.

През юношеските си години наблюдавах примерите на приятелите ми, които бяха светии от последните дни. Бях впечатлен от начина, по който живееха. Реших да науча повече за Църквата, но не исках да казвам на никого, че изучавам мормонизма. За да избегна натиска от приятелите си, реших да проведа свое собствено проучване.

Това беше много години преди появата на Интернет, затова отидох в градската библиотека. Намерих екземпляр на Книгата на Мормон и книгата *A Marvelous Work and a Wonder* от старейшина ЛеГранд Ричардс (1886–1983 г.) от Кворума на дванадесетте апостоли. Започнах да чета тези книги с голямо желание и открих, че те ме вдъхновяват.

Докато духът ми жадуваше да научи повече, Сатана започна да шепне в ушите ми. Той ми казваше, че за да бъда напълно обективен, трябва също така да прочета какво са написали тези, които критикуват Църквата. Върнах се в градската библиотека и започнах да търся. И разбира се, намерих книга, която оронваше авторитета на Пророка Джозеф.

Четенето на критикуваща Църквата литература ме объркa. Изгубих онзи сладък дух и влияние, които ме бяха насочвали, докато проучвах. Разочаровах се и бях на път да спра да търся истината. Молех се да получа отговор, докато четях критикуваща Църквата литература!

За моя изненада, ми се обади моя приятелка от гимназията, която беше студентка в Университета Бригъм Йънг. Тя ме покани да я посетя в Юта, като ми обеща, че ще ми хареса живописното пътуване. Тя не знаеше, че тайно изучавах нейната църква.

Приех поканата ѝ. Приятелката ми предложи да отидем в Солт Лейк Сити, за да посетим Храмовия площад. Тя се изненада от ентусиазирания ми отговор. Тя не знаеше колко исках да науча истината за Джозеф Смит и Възстановяването.

Сестрите мисионерки на Храмовия площад много ми помогнаха. Без да подозират, те отговориха на много от въпросите ми. Техните свидетелства ме подтикнаха да „постав(я) съмненията си под съмнение“[9] и вярата ми започна да израства. Неоценима е силата на свидетелството, което можем да имаме в сърцето си.

Моята приятелка също сподели свидетелството си с мен и ме покани да се моля и да питам Бог дали

Дяволът атакува всички и най-вече тези, които имат най-голям потенциал да постигнат вечно щастие.

Църквата е истинна. По време на дългото пътуване обратно към Аризона започнах да се моля с вяра, за пръв път „с искрено сърце, с истинско намерение“ (Мороний 10:4). В един момент от пътуването изглеждаше сякаш цялата ми кола беше обляна в светлина. Научих от личен опит, че светлината може да прогонва мрака.

След като взех решение да бъда кръстен, дяволът започна една последна битка. Той започна да влияе на членовете на семейството ми, които положиха всевъзможни усилия да ме разубедят и отказаха да присъстват на кръщението ми.

Въпреки всичко, аз бях кръстен, а сърцата им постепенно се смекчиха. Започнаха да ми помагат да работя над своята семейна история. След няколко години кръстих по-малкия си брат. Моята приятелка, която ме покани да я посетя в Юта, сега е моя съпруга.

4. Обезсърчение. Когато всички опити на Сатана се провалят, той успешно използва този инструмент срещу най-верните светии. Когато започвам да се чувствам обезсърчен, това, което ми помага, е просто да разпознавам кой се опитва да ме обезсърчи. Това ме ядосва толкова, че се развеселявам, напук на дявола.

Преди няколко години президент Бенсън имаше реч на тема „Не се отчайвайте“. В тази вдъхновена реч той ни предупреждава: „Сатана все повече се стреми да залива светиите с чувства на отчаяние, обезсърчение, униние и подтиснатост“[10]. Президент Бенсън насърчи членовете на Църквата да бъдат нащрек и предложи 12 практически идеи как да се борим с обезсърчението.

Неговите предложения включваха служба на другите, усърдна работа и избягване на леността, развиване на здравословни навици, включващи правене на упражнения и консумиране на храни в естественото им състояние, търсене на свещенически благословии, слушане на вдъхновяваща музика, изброяване на благословиите и поставяне на цели. И най-важното, както учим от Писанията, трябва винаги да се молим, за да можем да побеждаваме Сатана (вж. У. и З. 10:5)[11].

Сатана трепери, когато види и най-слабия светия на колене[12].

Важно е да знаем, че има граници за силите на злото. Членовете на Божеството поставят тази граници и Сатана не може да ги прекрачва. Например Писанията ни уверяват, че „не е дадена сила на Сатана да изкушава малките деца“ (У. и З. 29:47).

Друга значима граница за Сатана е, че той не може да знае мислите ни, освен ако не му ги разкрием. Господ обяснява: „Няма никой, освен Бог, който да знае помислите и намеренията на сърцето ти“ (У. и З. 6:16).

Може би това е причината, поради която Господ ни е дал заповеди като: „Не роптай“ (У. и З. 9:6) и „Не говори зло за ближния си“ (У. и З. 42:27). Ако можете да се научите да обуздавате езика си (вж. Послание на Яков 1:26), няма да предоставяте твърде много информация на дявола. Когато ни чува да роптаем, да се оплакваме и критикуваме, той внимателно си води записки. Вашите негативни думи разкриват слабостите ви пред противника.

Но имам добра новина за вас. Божиите армии са по-силни от армиите на Луцифер. Можете да се огледате и да си помислите: „Светът става все по-нечестив. Сигурно Сатана е на път да спечели войната“. Не се заблуждавайте. Истината е, че сме много повече от силите на врага. Спомнете си, че две трети от Божиите чеда са избрали да следват плана на Отца.

Братя и сестри, правете необходимото, за да се борите на страната на Господ. Старайте се да носите меча на Духа.

Моля се в края на живота си да можете да кажете заедно с апостол Павел: „Аз се подвизавах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих“ (2 Тимотей 4:7). ■

БЕЛЕЖКИ

1. Ръководство към Писанията, „Луцифер“, scriptures.lds.org.
2. Езра Тафт Бенсън, „Beware of Pride“, *Ensign,* май 1989 г., с. 5.
3. *Discourses of Brigham Young,* избр. от Джон А. Уидтсоу, 1954 г., с. 72.
4. Вж. Франсис М. Гибънс, *Heber J. Grant: Man of Steel, Prophet of God,* 1979 г., с. 35–36.
5. Вж. например Дитер Ф. Ухтдорф, „Вие сте от значение за Него“, *Лиахона,* ноем. 2011 г., с. 20; Гордън Б. Хинкли, „The Times in Which We Live“, *Лиахона,* ян. 2002 г., с. 86.
6. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* 2008 г., с. 484.
7. Вж. *Учения: Джозеф Смит,* с. 339.
8. Лаймън Ю. Джонсън, цитиран от Бригам Йънг, *Deseret News,* 15 авг. 1877 г., с. 484.
9. Дитер Ф. Ухтдорф, „Елате и се присъединете към нас“, *Лиахона,* ноем. 2013 г., с. 23.
10. Езра Тафт Бенсън, „Do Not Despair“, *Ensign,* ноем. 1974 г., с. 65.
11. Вж. Езра Тафт Бенсън, „Do Not Despair“, с. 65–67.
12. Уилям Каупър, цитиран от Робърт Андрюс, съст., *The Concise Columbia Dictionary of Quotations,* 1987 г., с. 78.

Скайдрите е един от най-щастливите хора, които познавам. Животът ѝ изглежда съвършен. Но като малка тя живяла със своята майка алкохоличка, която не била способна да се грижи за нея и сестра ѝ. Скайдрите държала сестра си, докато тя умирала от глад. От 8-годишна възраст Скайдрите започнала да живее в приемни домове. Била ритана и бита, забранявали ѝ да се моли. Отнасяли се с нея като с роб. С годините тя започнала да мисли за самоубийство.

Години по-късно, в търсене на надежда, Скайдрите влязла в сграда за събрания на светии от последните дни.

ЛЕСЛИ НИЛСЪН, ФОТОГРАФ

Скайдрите Бокума

Лиепая, Латвия

„Една мисионерка ме поздрави и ми се усмихна. Помислих си, че беше ангел. От този ден животът ми се промени. Изминаха 17 години от тогава и всичките мисли да сложа край на живота си ги няма. Днес съм положително настроена. Когато имам трудности, ги споделям с Бог. Научила съм се във всичко да се уповавам на Него. За мен животът е прекрасен“.

Научете се как да разпознавате и да помагате на хора, които обмислят самоубийство, на **lds.org/go/41739.**

МОЛЯ НЕ ПУСКАЙТЕ ТАЗИ ПЕСЕН

Преди време живеех със семейството си във Веракрус, Мексико, където децата ми ходеха в начално училище. Всяка сутрин помагах на трите си деца да се подготвят за училище, слушахме радио по най-известната станция в града с много приятна програма, водена от млад радио водещ.

Чухме началото на много закачлива песен. Когато се вслушах внимателно в думите, осъзнах, че текстът, въпреки че не беше вулгарен, беше груб и подтикваше към неприлични асоциации.

Решително казах на децата си: „Не можем да слушаме такива думи“. Може би те въобще не бяха обърнали внимание на думите на песента, но внимаваха достатъчно, за да тананикат мелодията.

Те видяха как намалявам звука на радиото и ме попитаха какво правя. „Ще кажа на радио водещия да махне тази песен от програмата“. Очудването им ме насърчи да действам.

Нито аз, нито те можахме да повярваме, но аз вдигнах телефона и се обадих до радио станцията. Не очаквах да ми вдигнат, но за моя изненада същият радиоводещ, чийто глас бяхме чули току-що, се обади почти веднага.

Аз му казах, че не съм съгласна да се пуска тази песен, тъй като много семейства обичат да слушат радио по това време сутрин. Той ме попита с какво бих предложила да я замени, но се отнесе толкова отзивчиво, че само помолих да не пускат тази песен по време, когато децата са у дома.

Никога не разбрах дали обаждането ми беше излъчено по радиото, но бях наистина благодарна, че радиоводещият ме изслуша. През следващите няколко дни си личеше, че молбата ми беше изпълнена.

Това преживяване ми даде потвърждение, че трябва да бъдем смели, когато зависи от нас да вземаме решения и да правим необходимото, за да пазим децата си от отрицателни влияния. Ако правим това, Светият Дух може да продължава да бъде наш постоянен спътник. ■

Мария Ернандес, Тексас, САЩ

Когато чухме една много закачлива песен по радиото, започнах да се вслушвам в нейния текст.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ БРАДЛИ Х. КЛАРК

ИЗГУБЕНИЯТ ПОРТФЕЙЛ

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ УИЛСЪН ДЖ. ОНГ

Наскоро се преместих в нов дом и помолих някои от членовете на Църквата да ми помогнат с нещо в къщата. Излязох по средата на работата, за да купя някои материали, които ни бяха необходими, за да приключим. След като свършихме с работата, осъзнах, че портфейлът ми липсва. Паникьосах се, защото в него бяха личните ми документи заедно с пари, които бях получил от клиент същата сутрин. Върнах се по стъпките си до момента на пазаруването, но нямах късмет. Прибрах се у дома и започнах да търся да не би да съм го изпуснал някъде, но не го намерих. Започнах да обмислям вероятността да трябва да си вадя нови документи. Тогава, точно преди да изляза от дома, един приятел ме попита: „Помоли ли се вече?“

Веднага си помислих: „Разбира се, че вече съм се молил!“

Но всъщност, не се бях молил с истинско намерение. Вместо това исках да наложа волята си на Небесния Отец и някак Той да е длъжен да ми помогне да намеря портфейла си. И тогава си спомних Исайя 55:8: „Защото Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища – като Моите пътища, казва Господ“.

В неделя отидох на църква и един от членовете, който беше заедно с мен предния ден, ми каза, че горещо се е молил на Небесния Отец да мога да намеря портфейла си. Каза ми, че е почувствал, че ще го намеря. По-късно, когато седнах за лично изучаване, започнах да чета *Receiving Answers to Our Prayers* от старейшина Джийн Р. Кук, почетен член на Кворума на седемдесетте. На първата страница имаше история, която беше същата като моята: синът на старейшина Кук беше изгубил портфейла си, затова членовете на семейството се събрали заедно и се помолили на Господ да го намерят.

Когато прочетох тази история, приложих наученото на практика и повиках съпругата и децата си. Застанахме в кръг и всеки каза молитва, умолявайки Господ да ни помогне да открием портфейла, ако това е Неговата воля.

И преди бях имал лични свидетелства за молитвата, но след това в личната си молитва помолих Небесния Отец да отговори на молитвите ни, за да укрепи вярата на съпругата и децата ми.

На следващия ден ми се обади един човек. Той каза, че е намерил портфейла ми, включително и парите. Разплаках се като дете, защото молитвата ми получи отговор и вярата на семейството ми беше укрепена.

Аз знам, че въпреки че има толкова много чеда, за които да се грижи, Небесният Отец отговаря на всеки един от нас в избран от Него момент и по Неговия начин. ■

Луис Марселино, Гояс, Бразилия

Помолих Небесния Отец да отговори на молитвите ни, за да укрепи вярата на съпругата и децата ми.

СПАСЕНА ВЪВ ФОАЙЕТО

Съпругът ми често трябва да работи в неделя и за мен остава отговорността сама да водя четиримата ни синове на църква. Една неделя двамата ми най-малки синове се бореха един с друг по време на събранието за вземане на причастието. Ако успеех да привлека вниманието на едното момче с книга, брат му я искаше. Използвах сладки, играчки и игра с оцветяване, но нищо не помагаше. Беше ми много трудно с момчетата, които сякаш не можеха да стоят кротко в продължение на един час.

Извадих от чантата си малка играчка и я дадох на едногодишния си син. Незабавно тригодишният ми Тайсън изпищя, нахвърляйки се върху брат си в опит да вземе играчката. Чувствах се ужасно, докато носех двете пищящи и борещи се малки момчета към фоайето.

Лицето ми незабавно се обля в горещи сълзи. Защо трябваше да бъде толкова трудно? Нали правя това, което Небесният Отец иска от мен – водя семейството си на църква? Но просто не можех повече така. Беше изтощително и смущаващо за мен сама да се боря с момчетата по време на събранието за вземане на причастието всяка седмица. Дори не исках да се връщам повече.

Тази мисъл се прокрадна в ума ми за около 15 секунди и тогава една почти непозната за мен сестра излезе във фоайето след мен. Казваше се сестра Биъс. Тя обикновено

Беше ми много трудно с момчетата, които сякаш не можеха да стоят кротко в продължение на един час.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ АЛЪН ГАРНС

седеше сама, защото съпругът ѝ служеше в епископството и децата ѝ вече бяха големи. Тя каза: „Винаги си тук сама! Виждам, че много се стараеш. Може ли Тайсън да седне с мен?“ Дори не можах да отговоря! Просто кимнах и тя го хвана за ръка и го отведе, вече спокоен и доволен, обратно в залата за събрания.

Избърсах сълзите си, взех малкия си син и смирено се върнах в залата, за да се насладя на остатъка от събранието на спокойствие.

Следващата неделя, когато влязохме за събранието, Тайсън потърси своята нова приятелка. Вечер той се молеше: „Небесни Отче, благодаря ти за сестра Биъс. Много я обичам!“

Изминаха повече от три години и Тайсън все още често търси сестра Биъс в залата. Миналата година я призоваха да бъде учителка на Тайсън в Неделното училище за деца. Той беше най-щастливото момче на света.

Толкова съм благодарна за сестра Биъс и за готовността ѝ да обича другите и да им служи. Знам, че можем да благославяме живота на другите, когато служим като Спасителя. ■

Кристи Люис, Юта, САЩ

ГОТОВО!

По време на интервютата, които провеждах един неделен следобед като епископ, имах удоволствието да говоря с добър приятел за трудностите в живота му. След като слушах за притесненията му в продължение на няколко минути, почувствах, че той се нуждае да проявява постоянство в четенето на Писанията. Също така ми беше напомнено, че като епископ аз също трябва да показвам повече постоянство при изучаването на Писанията, с което имах трудности. Затова предложих да станем „отговорни партньори“ в стремежа си да сме по-постоянни в изучаването.

Всеки ден, след като приключвахме с личното изучаване, си изпращахме съобщения един на друг с думата *Готово!* Знанието, че всеки от нас очаква да разбере дали другият е изучавал Писанията през деня или не, мотивира силно и двама ни. Ако един от нас забравеше, полученото съобщение му напомняше. Ако някой не изпращаше съобщение, другият не му натякваше за това. Всеки от нас прие тази покана, без да кара другия да се чувства виновен.

Приехме тази покана преди шест месеца и не мога да си спомня и ден, когато да сме пропуснали да четем от Писанията. Преди няколко месеца този брат стана по време на събрание за споделяне на свидетелства и свидетелства за положителното влияние, което ежедневното изучаване на Писанията е имало върху него и семейството му.

Благодарен съм за този брат и неговото приятелство, а също и за ежедневните му съобщения. Виждал съм как, когато са използвани правилно, технологиите могат да правят живота ни по-добър. Също така съм благодарен за Писанията и как те свидетелстват за Христос. Знам, че единителната жертва на Спасителя прави възможно всеки един от нас да се завърне да живее с Него един ден. ■

Алекс Уибли, Британска Колумбия, Канада

Станахме „отговорни партньори“ в стремежа си да сме по-постоянни в изучаването на Писанията.

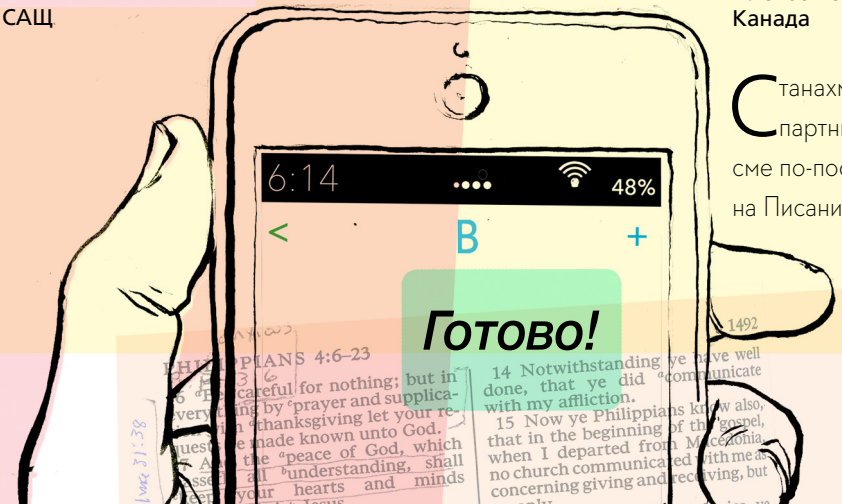

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ АЛЪН ГАРНС

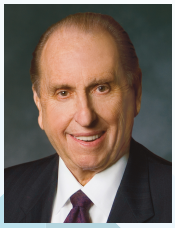

ВАШАТА ЛИЧНА ЛИАХОНА

Вашата благословия не ви е дадена, за да я сгънете грижливо и да я приберете някъде. Тя не е за слагане в рамка или публикуване. По-скоро трябва да бъде четена. Трябва да бъде обичана. Трябва да бъде следвана. Вашата патриархална благословия ще бъде с вас и през най-тъмната нощ. Тя ще ви води през опасностите на живота… Патриархалната ви благословия е една лична Лиахона за вас, която да начертае вашия път и да ви води по него.

Президент Томас С. Монсън, „Your Patriarchal Blessing: A Liahona of Light“, *Ensign,* ноем. 1986 г., с. 66.

Как да разбирате своята **патриархална благословия**

Да разпознаваме различните части на благословиите може да ни помага да откриваме напътствия за живота си.

От Али Арнел и Маргарет Уилдън

Животът е пълен с непознати територии: *В кое училище да се запиша? Какво да уча? Трябва ли да отслужа мисия? С кого да сключа брак?* Ако ви бъде дадена лична карта, която да ви помага да вземате решения в живота си, бихте ли я следвали?

Небесният Отец и Исус Христос са ни дали такива карти, които да ни дават насоки в живота – патриархалните благословии. Въпреки че ни е дадена свободата на избор да вземаме решения чрез собствената си свободна воля, патриархалните благословии могат да ни помагат да разбираме кой път би ни донесъл най-голямо щастие.

Но просто да имаме карта не е достатъчно. Трябва да я изучаваме, разбираме и да използваме разкритото на картата. По подобен начин, когато започнете да разбирате думите на своята патриархална благословия (вашият личен пътеводител), ще можете да разберете кои сте в Божиите очи и какви можете да станете.

Открийте своето потекло

Първо и най-важно, вашата патриархална благословия ви разкрива вашето потекло или към кое от дванадесетте племена на Йосиф (по-късно наречен Израил) принадлежите. Въпреки че буквално не всички сме потомци на Яков, от Писанията учим, че членовете на Църквата са причислени към дома Израилев: „Защото всички, които приемат това Евангелие, ще бъдат наречени на твоето име и ще се считат твое потомство, и те ще издигнат и благословят теб като свой баща“ (Авраам 2:10).

Шелиса Шропел от Юта, САЩ казва: „Това да знам, че съм от дома Израилев, ми помага да разбирам своята цел в този живот и защо имам определени призования в Църквата“.

Патриархалната ви благословия може също така да опише благословии, свързани със съответното племе, към което принадлежите. Например, много членове на Църквата принадлежат към племето на Ефрем – племе, което има уникалната отговорност да разпространява посланието на Възстановеното Евангелие по света (вж. Второзаконие 33:13–17, У. и З. 133:26–34).

Намерете личен съвет

Когато се използва правилно, картата не позволява на пътника да се изгуби. По подобен начин

MAN IN MAZE © DIGITAL VISION VECTIONS/GETTY IMAGES

СЪВЕТИ ЗА ИЗУЧАВАНЕ

- Открийте съветите, предупрежденията, талантите и обещанията в своята патриархална благословия. Молете се да знаете как те могат да се отнасят за вас в даден момент от живота ви.
- Изучавайте своята благословия старателно и често през живота си. Едно и също изречение може да има различно значение за вас в различните моменти.
- Помнете, че патриархалната благословия не дава информация за всички аспекти на живота ви. Дори и ако важна цел не е спомената в патриархалната ви благословия, тя все още може да бъде нещо важно, към което да се стремите.
- Живейте според Евангелието. Благословиите в патриархалната ви благословия зависят от вашата праведност.
- Поставете си за цел да търсите дарбите и да развивате талантите, посочени във вашата благословия.
- Размишлявайте по какъв път сте поели в живота и къде искате да стигнете накрая. Как целите ви са в съответствие с патриархалната ви благословия?
- Обмислете дали да не направите копие на патриархалната си благословия, което да използвате за изучаване. Можете да записвате впечатления, да подчертавате привличащи вниманието ви думи и да добавяте препратки към свързани с благословията ви стихове.

през земното ви пътуване вашата патриархална благословия може да ви предоставя съвети и насоки в живота. Вашата патриархална благословия не просто ви казва какво да правите, но може да ви дава лично разбиране кой път, ако го следвате с вяра, може да ви помага да знаете кога живеете според волята на Небесния Отец. Като изучавате своята патриархална благословия и се стремите да живеете по начин, който кани Господния Дух, можете да намирате безопасност, радост и напътствие.

Габриел Паредес от Лима, Перу казва: „Успях напълно да приложа някои от съветите, дадени ми в моята благословия, след като бях запечатан за съпругата си.

Наскоро се чудехме какво можем да правим, за да укрепваме и изграждаме новото ни семейство. Моята патриархална благословия даде отговор на въпроса ни. В нея получих съвет да поставя като приоритет уважението, толерантността и любовта в семейството си, защото това са някои от важните неща в основата на Евангелието на Исус Христос.

Започнах да се съсредоточавам върху това и със съпругата ми успяхме да преодолеем различни проблеми. Все още имаме трудности в семейството си, но сме щастливи. Почувствах, че Господ ми напомня как мога да имам семейството, което Той ми беше обещал. Аз знам, че Господ говори чрез патриархалните ни благословии и че трябва да прилагаме в живота си дадените ни в тях съвети“.

Вслушвайте се в предупреждения

Картата не винаги показва всички опасности по пътя, но за щастие патриархалните благословии често ни дават предупреждения, които да ни предпазват. Някои от тези предупреждения ни помагат да се предпазваме от влиянието на Сатана, други могат да ни дават просветление, за да можем да преодоляваме естествения човек в себе си.

За Кейтлин Кар от Юта някои от предупрежденията в патриархалната ѝ благословия не били ясни първоначално, но след като тя я изучавала внимателно, получила допълнителни прозрения.

„Когато получих патриархалната си благословия, бях предупредена, че ще има хора, които ще се опитват да ме убеждават с ласкателство да не следвам истината. Не се замислих много за това, имах силна вяра в преподаваните ми учения.

Обаче, на следващата година се натъкнах на идеи и философии, които първоначално изглеждаха основани на честност и любов, но не бяха. Посланията сякаш идваха от всякъде – от медиите, от училище и дори от близки приятели. И въпреки че знаех, че тези философии противоречаха на Божия план, усещах, че искам да подкрепям както тези нови светски идеи, *така и* Църквата. Скоро осъзнах, че „никой не може да слугува на двама господари“ (Матей 6:24) и че не трябва да се уповавам на човешката мъдрост. Чрез Писанията Небесният Отец ми помогна да се справя със съмненията си и ми дари мир в ума и сърцето. В резултат на това свидетелството ми беше укрепено и станах по-непоколебима

в това да се застъпвам за нещата, които знам, че са истина“.

Развивайте своите дарби и таланти

Вашата патриархална благословия може също така да споменава дарби и таланти, които Господ ви е дал, за да изграждате Неговото царство. Ако в патриархалната ви благословия е посочен непознат за вас талант, причината за това може да бъде, че все още не сте имали шанса да го откриете и развиете. Чрез усърден стремеж и помощ от Господ, можете да израствате, за да придобиете този талант и много други.

Това да развивате талантите си ви помага да разпознавате уникалния си принос за Господното дело. Джоана Блакуел от Калифорния, САЩ размишлява над дарбите и талантите, посочени в патриархалната ѝ благословия, когато чувства изкушението да се сравнява с другите: „Когато чета думите на патриархалната си благословия, ми се напомня, че съм благословена с дарбите, от които аз лично се нуждая, за да преодолявам изпитания и да допринасям да ускоряването на Господното дело.

Моята благословия ми казва за способността ми да обичам, прощавам и да имам смелостта да общувам с хората около себе си. С по-голямо желание използвам тези дарби, с които Господ ме е благословил, за да откривам и установявам взаимоотношения с нови хора и култури. В следствие на това израснах в свидетелството си, че всички сме чеда на любящ Небесен Отец и можем да служим на другите, като всяка седмица се стремим да ставаме по-подобни на Христос“.

Търсете обещаните благословии

Последно, нашите патриархални благословии разкриват Господните обещани благословии за нас, ако останем верни. Няма гаранция кога ще бъдат изпълнени тези обещания, но можем да знаем, че ако с послушание живеем според Евангелието, те ще бъдат изпълнени, независимо дали в този живот или в следващия.

Серхио Гутиерес от Невада, САЩ разчита на обещанието в своята патриархална благословия, когато се тревожи за своите планове за кариера: „Понякога се тревожа поради несигурното си бъдеще, но в патриархалната ми благословия има обещание, което винаги ми носи покой. Това обещание ми помага да знам, че ако работя усърдно и остана верен, ще разполагам с необходимите средства, за да се грижа за семейството си и да изграждам Църквата. Все още не знам каква кариера да избера, но това обещание ми дава вяра и увереност“.

Ако някога сте се чудили каква е волята на Небесния Отец за вас, не сте сами. Господ е знаел, че пред вас ще има много пътеки, които да следвате в живота си и затова ви е осигурил лична карта, чрез която можете да придържате живота си в съответствие с Неговото Евангелие. Патриархалните благословии не могат да ни дават готови решения, но могат да ни водят към наши лични откровения. Чрез патриархалните благословии ни се показва как можем да сме част от Господния план за събирането на Израил, като научаваме своето потекло, получаваме лични съвети, предупреждения и обещания, и сме учени за уникалните дарове и таланти, които Небесният Отец ни е дал, за да Му служим. Ако се опитвате да живеете според всички тези елементи на своята патриархална благословия, можете да знаете, че решенията ви ще бъдат в хармония с Божията воля за вашия живот. ■

Авторките живеят в Илинойс и Ню Йорк, САЩ.

Господ ви е осигурил ваша лична карта, чрез която да придържате живота си в съответствие с Неговото Евангелие.

Подготовка за едно ново пътуване

От Карина Мартинс Перейра Корея Де Лима

През седмиците непосредствено преди брака и запечатването ми започнах леко да се притеснявам за всички неща, които трябваше да направя, преди да започна своя нов семеен живот. Въпреки голямата свързана с този момент радост, бях напрегната как да организирам новия си живот, да сложа финансите ни в ред, да намеря къде да съхраняваме вещите си и да се справям с новите си отговорности като съпруга. Исках да съм сигурна, че започваме семейния си живот по правилния начин, като отделяме време за важните неща като спазване на заповедите и прекарване на време заедно като съпруг и съпруга, въпреки забързания си начин на живот.

С наближаването на деня на сватбата бях изненадана от поредица кошмарни сънища за проблеми, които могат да засегнат семейството ми. Тъй като бях отгледана в любящо семейство, но в което имахме и много трудности, постоянни изпитания, разгорещени спорове и дълбоко се наранявахме, кошмарите ме засегнаха повече, отколкото трябваше. И така след поредица от кошмарни нощи една вечер се събудих обляна в пот и реших да последвам съвета на сестра Нийл Ф. Меريت, втора съветничка в Общото президентство на Младите жени, даден ни в нейната реч „Да отдадем сърцата си на Бог“, (*Лиахона,* ноем. 2015 г., с. 30–32). Затворих очи и се помолих: „Скъпи Небесни Татко, какво мога да направя, за да предпазя семейството си от тези лоши неща?“

Отговорът дойде така ненадейно и въздействащо, сякаш някой беше отворил врата в ума ми и просто го беше сложил там. Тихият тънък глас ме подтикна: „Просто прави това, което се очаква от теб. Бъди вярна във всяка стъпка“. Духът ми прошепна и няколко конкретни съвета и почувствах, че ако правя тези неща, всичко ще бъде наред.

Подобно на Нефи, който плавал към неизвестността, аз имах нуждата да упражнявам вяра в Господ по отношение на това да създам свое семейство.

Усмихнах се и усетих как сърцето ми се изпълва с топлина. Изведнъж забравих всичките си тревоги, защото знаех, че съветите от Духа бяха истинни. Бях чувствала Светия Дух преди, но никога така силно както през тази нощ. Усетих как любовта на Небесния Отец и Спасителя ме обгръща и знаех, че спокойствието

и спасението на семейството ми са важни за Тях, както и за мен.

Допълнителна увереност ми даде една история от Писанията, за която си спомних – тази, в която Господ заповядва на Нефи да построи кораб: „И стана така, че Господ ми заговори, казвайки: Ти ще построиш един кораб *по начина, който Аз ще ти покажа,* за да мога да отведа твоя народ през тези води“ (1 Нефи 17:8, курсив добавен).

Нефи и семейството му са прекарали години в пустошта, изтърпявайки всякакви трудности. Той може да се страхува да пътува през морето и да остави страховете да надделеят над вярата му. Но не прави това. Той приема задачата и следва указанията на Бог. Има вяра, че дадените му обещания ще бъдат изпълнени. Господ никога не казва на Нефи, че няма да има бури или че вълните няма да удрят кораба. Но казва, че ако Нефи спазва Неговите напътствия, ще може да води семейството си безопасно през многото води към обетованата земя.

Осъзнах, че аз също бях пътувала през пустошта в продължение на много години, но сега бях пред морето в началото на едно ново пътуване – бракът. Бях призована и мисля, че това се случва на всички семейства на светии от последните дни, да построя кораб, следвайки Божиите инструкции.

Веднага след като съпругът ми и аз се оженихме, проблемите започнаха. Разболях се, беше ни трудно се справяме финансово и да прилагаме на практика всички добри навици, които бяхме решили да развиваме.

Но съветите, които бях получила през онази нощ, останаха в сърцето ми. Ежедневно се опитвахме да изучаваме и да ценим Божието слово в сърцата си, да следваме добрия пример на скъпите ни ръководители, включително Христос, и да се държим все по-добре. Получих по-силно свидетелство за молитвата и наистина вкусихме от любовта на Отца към нас. Започнах повече да се уповавам и по-малко да се страхувам. Осъзнахме, че трудностите в живота ни се бяха превърнали в стъпала към нещо по-добро. Днес, нашият дом е като малко кътче от небесата.

Все още сме в началото на пътуването, но да сключа брак и да създам семейство беше най-добрият избор, който някога съм правила. Сърцето ми се изпълва с радост, когато мисля за храмовия обред, който приехме, и знам, че той беше запечатан с Божията власт. Колкото повече разбирам важността на семейството в плана на Небесния Отец и светостта на сключения завет, толкова повече искам да помагам и на други семейства да приемат този обред.

Научих, че няма нужда да се тревожа какво ще се случи, „защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение“ (2 Тимотей 1:7). Ние просто трябва да се подчиняваме, да следваме инструкциите, разкрити чрез Писанията и словата на съвременните пророци, и да търсим в молитва по-лични насоки.

Ако правим тези неща, можем да прекосим океана на тези последни дни с увереност, че без значение какви проблеми ще ни застигнат, любимите ни хора ще бъдат в безопасност. ■

Авторката живее в Парана, Бразилия.

СНИМКА © GETTY IMAGES

Как мога да се уча с **УМА** и

Открийте какво можете да правите, когато имате въпроси.

Какво трябва да правите, когато имате въпрос по отношение на учения, историята или нещо лично? Как намирате отговори? Господ обещава: „Ще ти кажа в ума ти и в сърцето ти чрез Светия Дух“ (У. и З. 8:2). Как използвате ума *и* сърцето си, за да разпознавате вдъхновенията? Ето няколко идеи.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ДЖОШ ТАЛБЪТ

УМ

Изучавайте, молете се, вслушвайте се

Старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на дванадесетте апостоли казва, че когато вземаме основните житейски решения..., Небесният Отец очаква да използваме свободата си на избор, да проучим ситуацията в ума си, съобразно евангелските принципи, и да отнесем към Него съответното решение“ („Светият Дух“, *Лиахона,* май 2016 г., с. 105).

Това се отнася за всички въпроси. Докато изучавате, молете се искрено за отговорите, които намирате. Светият Дух ще ви дава подтици, дали чрез идеи, думи в ума ви или други лични напомняния, за да ви напътства към допълнителните отговори, от които се нуждаете.

Използвайте различни източници

Търсете в Писанията, включително Ръководство към Писанията и други помощни материали. Можете също така да използвате и други източници за светии от последните дни като речи от общи конференции, Gospel Topics (Теми от Евангелието) на LDS.org, списанията на Църквата, Joseph Smith Papers Project (Проектът „Документите на Джозеф Смит“) и много други. (Можете да намерите списък с полезни източници на Църквата на с. 54.)

Обсъждайте

Не се страхувайте да молите за помощ. Старейшина Роналд А. Расбанд от Кворума на дванадесетте апостоли ни насърчава: „Ще отправя една покана към вас... Трябва да помислите за някого (който може да ви помогне да намерите отговори) – доверен приятел, родител или родители, учител, епископ (или) съветник – и трябва да намерите отговори на въпросите си“ (Излъчване „Лице в лице“, 20 ян. 2016 г.). Опитвайте! Говорете с доверен човек за въпросите си и заедно намирайте отговори.

СЪРЦЕТО СИ?

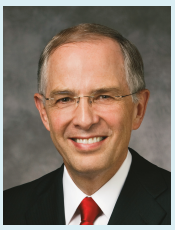

ОТГОВОРИ ОТ БОГ

„Намирането на отговор на искрени въпроси е важна част от изграждането на вяра и затова ние използваме както своя разум, така и чувствата си. Господ казва: „Аз ще ти кажа в ума ти и сърцето ти“ (У. и З. 8:2). Не всички отговори ще дойдат мигновено, но повечето въпроси могат да бъдат решени чрез искрено изучаване и търсене на отговори от Бог“.

Старейшина Нийл Л. Андерсън от Кворума на дванадесетте апостоли, „Вярата не е случайна, а е избор“, *Лиахона*, ноем. 2015 г., с. 66.

СЪРЦЕ

Изучавайте, молете се, вслушвайте се

Следват важни стъпки за размишляване, както с ума, така *и* със сърцето. Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство, казва: „Ако искате да разпознаете духовна истина, трябва да използвате подходящи инструменти. Не може да получите разбиране за духовната истина с инструменти, които не могат да я открият“ („Получаване на свидетелство за светлина и истина“, *Лиахона*, ноем. 2014 г., с. 22). Светият Дух е инструментът, чрез който можем да научаваме духовни неща. Затова, докато се молите, се вслушвайте в Духа и с времето ще можете да намирате отговори.

Бъдете търпеливи

Президент Ухтдорф също така обяснява: „Колкото повече скланяме сърцата си към Бог, толкова повече небесна светлина попада в нашите души... Постепенно, нещата, които изглеждат неясни, тъмни и далечни, стават ясни, светли и познати за нас“ („Получаване на свидетелство за светлина и истина“, с. 22). Търсенето на отговори може да бъде дълъг процес. Но ако имате желание да се вслушвате, за да чувате отговорите, дори да е необходимо време, вие ще ги намирате.

Упражнявайте се да разпознавате подтиците

Колкото повече разпознавате подтици и сте готови да действате, когато Духът шепне на сърцето ви, става все по-лесно да разпознавате допълнителни подтици в бъдеще. Можете да „почувства(те), че нещо е правилно“ или да имате „вцепенение на мисълта“, ако не е правилно (вж. У. и З. 9:8–9). Можете също да усещате леки напомняния, чувство на мир или друго особено за вас чувство. Господ ви познава и знае как ще разбирате Духа. Той ще ви дава лично любящо напътствие. Затова продължавайте да се вслушвате и да прилагате този принцип. ■

ИЗУЧАВАЙТЕ ЕВАНГЕЛИЕТО *по* СВОЙ СОБСТВЕН НАЧИН

Разгледайте дадените по-долу идеи как да изучавате Евангелието и да намирате отговори на своите духовни въпроси.

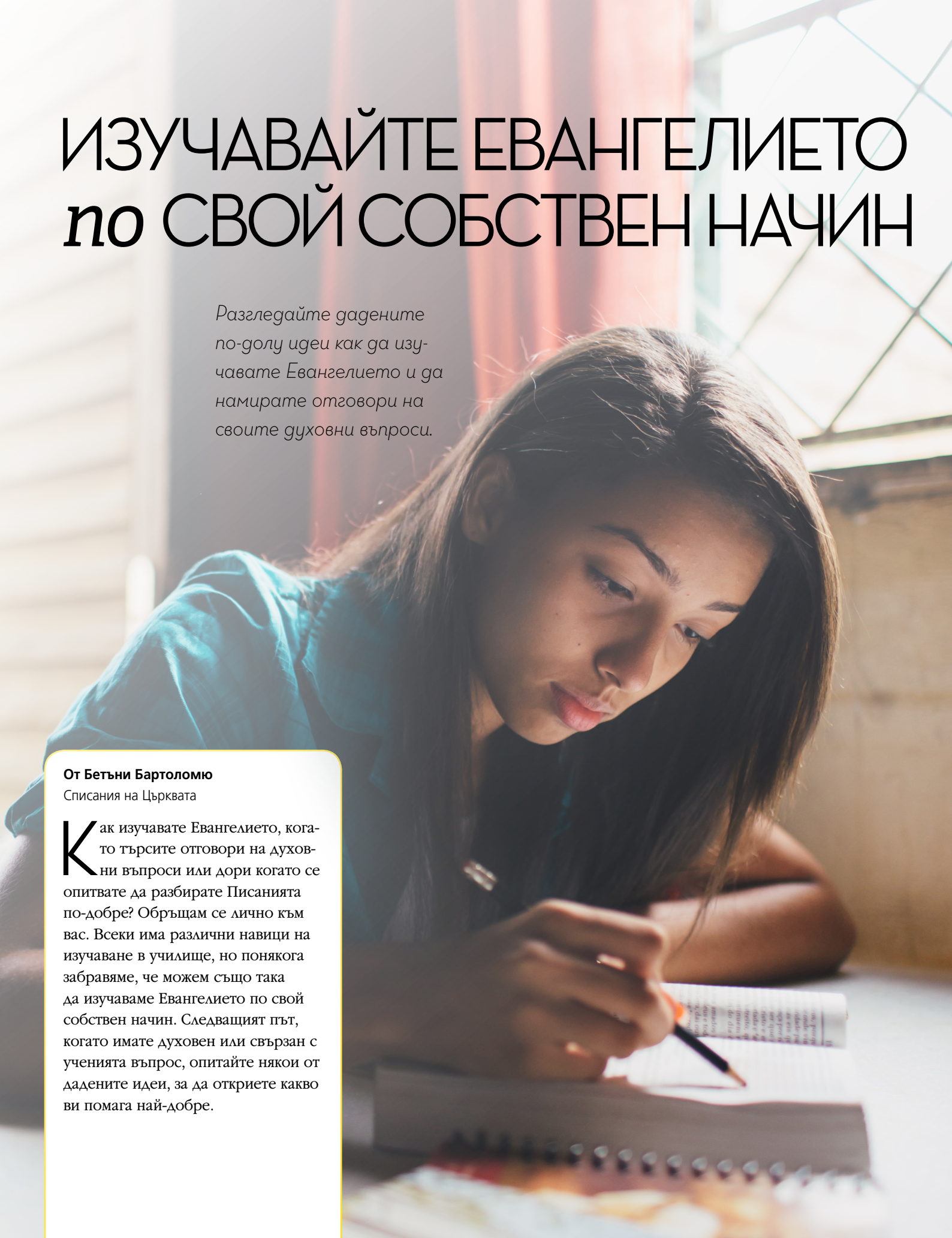

От Бетъни Бартоломю
Списания на Църквата

Как изучавате Евангелието, когато търсите отговори на духовни въпроси или дори когато се опитвате да разбирате Писанията по-добре? Обръщам се лично към вас. Всеки има различни навици на изучаване в училище, но понякога забравяме, че можем също така да изучаваме Евангелието по свой собствен начин. Следващият път, когато имате духовен или свързан с ученията въпрос, опитайте някои от дадените идеи, за да откриете какво ви помага най-добре.

1. ПРАВЕТЕ

Направете списък, таблица или карта. (Пример е даден по-долу.)

Направете си схема за изучаване. Напишете думи или идеи и след това ги свържете с линии или кръгове, за да покажете как са свързани.

НАПРАВЕТЕ СПИСЪК, ТАБЛИЦА ИЛИ КАРТА

Понякога е полезно, докато изучавате Писанията, визуално да подреждате мислите си, като правите списъци, таблици или карти. Следва пример за таблица, която някой може да направи, когато изучава посланията на Павел в Новия завет. Можете да разработите свой списък, таблица или карта, като използвате удобен за вас формат. Бъдете изобретателни! Намирайте забавни начини да изучавате Евангелието.

ПОСЛАНИЯТА НА ПАВЕЛ

ПОСЛАНИЕ	БИЛ ЛИ Е ПРИДРУЖЕН ОТ НЯКОГО?	КЪДЕ Е НАПИСАНО ПОСЛАНИЕТО?	ОСНОВНИ ТЕМИ НА ПОСЛАНИЕТО
Пример: 1 Тимотей	Не е споменато	Лаодикия (вж. бележката накрая на 1 Тимотей 6, ако е приложимо за вашия език)	Истинното учение, Спасителят, молитва, вяра и милосърдие, качества на ръководителите, вероотстъпничество, грижа за бедните, вярност, избягване на светските богатства

2. ПИШЕТЕ

В дневник за изучаване записвайте мисли и впечатления, които получавате, докато изучавате Писанията, и ги преглеждайте често.

Записвайте своите мисли и впечатления, след като се молите, дори и ако впечатленията не са директно свързани с изучаваната тема. Преглеждайте на какво ви учи Духът в различни моменти.

Записвайте своите въпроси в тетрадка, в телефона си или в бележник до леглото си, за да ви напомнят и да ви помагат да продължавате да мислите за нещата, които научавате всеки ден.

3. СЛУШАЙТЕ И ОБСЪЖДАЙТЕ

Говорете с родител или с ръководител, на когото имате доверие. Опитвайте се да откривате нещата заедно. Може да ви отнеме време, но чрез този процес и двамата ще израствате.

Учете някой друг. Редувайте се да споделяте това, което *наистина* знаете. Заедно обсъждайте какво сте научили.

Слушайте записи на Писанията или други истории за светии от последните дни и източници.

4. ПРОУЧВАЙТЕ

Проучвайте помощните материали в Писанията и Интернет (по-долу е даден списък с полезни източници за светии от последните дни).

Използвайте LDS.org, за да търсите видео материали и песни, свързани с това, което изучавате.

Изучавайте контекста. Проучвайте историята или главите около темата или стиховете, които изучавате.

ПРАВЕТЕ ТАКА, ЧЕ ПОМОЩНИТЕ МАТЕРИАЛИ ДА ВИ ПОМАГАТ

В Писанията и Интернет са достъпни множество ценни материали, които да ви помагат, докато изучавате важни теми. Следва списък с някои от материалите, които са достъпни за вас и къде да ги намерите:

В ПИСАНИЯТА

- Ръководство към Писанията
- Bible Chronology (събития от Стария и Новия завет, подредени в хронологичен ред с приблизителни дати)
- Съгласуваност на евангелията (истории за Спасителя от евангелията на Матей, Марк, Лука и Йоан, подредени по събития, местоположение и приблизителни дати)
- Преводът на Джозеф Смит на Библията
- Карти и фотографии
- Ръководство за съкращенията

НА LDS.ORG

- Писания (scriptures.lds.org)
- Обща конференция (conference.lds.org)
- Gospel Topics (Теми от Евангелието) (topics.lds.org)
- Списания (liahona.lds.org)
- История на Църквата (history.lds.org)
- Помощни материали за изучаване (scriptures.lds.org)
- Уроци и източници за преподаване (lds.org/go/41754a)
- LDS Media Library (lds.org/media-library)
- Помощ в трудности (lds.org/go/41754b)

ДРУГИ ОНЛАЙН ИЗТОЧНИЦИ

- Семейна история (familysearch.org)
- Mormon Channel (Мормонски канал) (mormonchannel.org)
- Стихове от Писанията, цитирани по време на общи конференции (scriptures.byu.edu)
- Mormon Newsroom (Нюзрум на Църквата) (mormonnewsroom.org)
- Мисионерска работа и споделяне на Евангелието (mormon.org)
- Joseph Smith Papers Project (Проектът „Документите на Джозеф Смит“) (josephsmithpapers.org)

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ KAPRESKI/ISTOCK/GETTY IMAGES PLUS/GETTY IMAGES

5. ДЕЙСТВАЙТЕ

Пресъздавайте истории от Писанията или останалите източници. Как, като се поставяте на мястото на друг човек, ви помага да разбирате по-добре това, което изучавате? Какво би се случило в подобни ситуации във вашия живот?

Разработвайте вериги от стихове, свързващи отговорите, които намирате в Писанията. (Пример е даден по-долу.)

РАЗРАБОТВАЙТЕ ПЛАН ЗА ИЗУЧАВАНЕ НА ПИСАНИЯТА

Понякога е полезно да си записваме различни стихове, свързани с една и съща тема. В Ръководство към Писанията потърсете стихове, свързани с изучаваната от вас тема. След това използвайте бележките под линия и контекста, за да свържете стиховете с повече информация на същата тема. Записвайте препратки към следващите стихове от веригата в полетата на предишните стихове и т.н. Можете също да търсите речи от конференцията на дадена тема, които да ви помагат в проучването ви (вж. списък на темите на conference.lds.org). Даден е пример за верига от стихове за надеждата.

ВЕРИГА ОТ СТИХОВЕ ЗА ИЗУЧАВАНЕ

Стихове от Писанията за надеждата:

Начало: Мороний 7:40

Етер 12:4

Мороний 7:3

Учение и завети 138:14

Мороний 7:41

Край: Алма 46:39 (Напишете Мороний 7:40 в полето до този стих.)

Речи за надеждата:

- Епископ Дийн М. Дейвийс, „Благословиите на поклонението“, обща конференция, окт. 2016 г.
- Старейшина Пол В. Джонсън, „Смърт няма да има вече“, обща конференция, апр. 2016 г.
- Президент Дитер Ф. Ухтдорф, „Той ще ви вдигне на раменете си и ще ви занесе у дома“, обща конференция, апр. 2016 г.
- Старейшина Л. Уитни Клейтън, „Изберете да вярвате“, обща конференция, апр. 2015 г.
- Президент Бойд К. Пакър (1924–2015), „Причината за нашата надежда“, обща конференция, окт. 2014 г.
- Президент Хенри Б. Айринг, „Едно скъпоценно наследство от надежда“, обща конференция, апр. 2014 г. ■

От старейшина Куентин Л. Кук
От Кворума на дванадесетте апостоли

КАК ДА **НАМИРАМЕ ИСТИНСКИ МИР**

Небесният стремеж на добрите хора навсякъде е бил и винаги ще бъде за мир по света. Никога не трябва да се отказваме от постигането на тази цел. Но президент Джозеф Ф. Смит (1838–1918) учи: „Този дух на мир и любов няма да дойде на света,… докато човечеството не приеме Божията истина и Божието послание… и не признае Неговата свещена сила и власт.

Ние искрено се надяваме и се молим за световен мир, но сами и чрез семействата си постигаме мира, обещан ни като **награда за праведността.** Този мир е обещаният дар от мисията и единителната жертва на Спасителя.

Мирът не е само сигурност или отсъствие на война, насилие, конфликт и раздор. Мирът произлиза от **знанието, че Спасителят знае кои сме,** че **имаме вяра в Него, обичаме Го** и **спазваме заповедите Му,** дори, и особено, по време на опустошителните изпитания и трагедии в живота (вж. У. и З. 121:7–8).

„Кой ми дарява мир със обич нежна? Кой ме подкрепя във тъга и беда?“ („Кой ми дарява мир?“, *Химни,* № 81). **Отговорът е: Спасителят,** който е източник и създател на мира. Той е „Князът на мира“ (Исайя 9:6).

Когато се смиряваме пред Бог, **молим се** винаги, **покайваме се** за греховете си, влизаме във водите на **кръщението** със **съкрушено сърце** и **каещ се дух** и **ставаме истински последователи** на Исус Христос – това са начини да се стремим към праведност, награждавана с траен мир.

Църквата е убежище, където последователите на Христос получават мир. Някои млади хора по света казват, че са духовни, но не религиозни. Да си духовен е добра първа стъпка. Но в Църквата ние сме **приобщавани, учени** и **хранени с доброто Божие слово.** Още по-важна е свещеническата власт в Църквата, която извършва **свещените обреди и завети,** които сплотяват семействата и подготвят всеки един от нас да се завърне при Отца и Исус Христос в селестиалното царство. Тези обреди дават мир, защото представляват завети с Господ.

Храмовете са местата, където много от тези свещени обреди се изпълняват, както и изпълнени с мир убежища от света. Хората, които **посещават районите около храмовете** или участват в дните на отворените врати в храма, също усещат мир.

Спасителят е източникът на истински мир. Дори с изпитанията на живота и поради Единението на Спасителя и Неговата благодат, праведният живот ще бъде възнаграден с личен мир (вж. Йоан 14:26–27, 16:33). ■

Из обръщение на общата конференция през април 2013 г.

Забравени книги, *незабравимо свидетелство*

Всички очи бяха втренчени в мен. Можех ли да се застъпя за Църквата само с моето простичко свидетелство?

От Абигейл Д. Ферер

Една година си поставих за цел да постигна по-голям духовен напредък. Носех със себе си книги от Църквата, брошури, ръководства и Писанията навсякъде, дори и в училище, тъй като жадувах за Божиите слова. Но постепенно започнах да полагам по-малко усилия, тъй като бях заета да уча за предстоящ изпит.

Един ден нашият учител започна дискусия, като помоли всички ученици, които не са католици, да станат. Аз бях единственият член на Църквата от класа. Шест други ученици също станаха.

След това ни беше зададен въпросът: Към коя църква принадлежите? Кой е основателят ѝ? Как е била установена вашата църква?

Аз бях последната, която имаше възможност да отговаря. Когато осъзнах, че не бях взела със себе си своите църковни материали, се притесних, но се опитах да си спомня нещата, които бях изучавала. Спомних си един стих от Библията:

„Уповавай на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум.

Във всичките си пътища признавай Него и Той ще оправя пътеките ти“ (Притчи 3:5–6).

Смело се изправих пред съучениците си и забравих страховете си. Заявих, че съм член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Споделих историята на момчето Джозеф Смит, което видяло Бог. Почувствах топлина в гърдите си и сълзи потекоха от очите ми. Споделих, че Църквата е била организирана на 6 април 1830 г. и свидетелствах, че е бил призован Божий пророк и че свещеничеството е било възстановено. Свидетелствах, че знам, че всичко това е истина.

Многото часове изучаване на Евангелието не бяха напразно. То ми беше помогнало да защитя вярата си и да свидетелствам за Евангелието. Бях горда, когато няколко седмици по-късно четирима от съучениците ми дойдоха с мен на събрание в Църквата.

От това преживяване научих колко важно е свидетелството. Първоначално се чудех защо Господ не ме беше подтикнал да си взема книгите през този ден. Те щяха да ми помогнат да отговоря на зададените въпроси по съвършен начин. Но след това осъзнах, че няма нужда да наизустяваме всичко за Църквата или да разчитаме на книги, а трябва да изучаваме Евангелието, да живеем според него, да го споделяме и да се уповаваме на него. Не разполагах с книгите си, но имах своето свидетелство. ■

Авторката живее в Кагаян, Филипините.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ БРУК СМАРТ

ТЕ ГО ВИДЯХА

Тези хора действително видели Възкръсналия Спасител, но вие също можете да сте свидетели за Христос по свой собствен начин.

Какво мислите, че означава да бъдете свидетели за Възкръсналия Спасител? За стотици хора по времето на Исус не е било нужно да си го представят, те са го преживели. В Писанията четем за поне десет записани в Новия завет случаи и още няколко в Книгата на Мормон, когато Възкръсналият Господ се явява на хората. Тези хора стават свидетели на едно от най-великите чудеса в историята – това, че Исус Христос е победил смъртта и направил възможно за всеки един от нас да живее отново. Наистина удивително, нали?

И така, какво означава да бъдем свидетели за Христа? Нека разгледаме някои от тези истории в Писанията и да помислим как ние също можем да бъдем свидетели за Христос, без да сме го виждали в плътта.

Мария Магдалена

Мария Магдалена е първият свидетел. В неделната утрин след разпъването на кръст, тя отива при гробницата с още няколко жени, за да помажат тялото на Господ. Когато Мария открива празната гробница, тя се разплаква. Някой се приближава към нея и я пита: „Жено, защо плачеш?“ Представете си изненадата ѝ, когато разбира, че това е Исус, възкръснал от мъртвите. (Вж. Йоан 20:1–18.)

ФЛАГЧЕ © NUVOLANEVICATA/ISTOCK/GETTY IMAGES

Двамата ученици по пътя за Емаус

Клеопа и един друг ученик вървят по пътя към Емаус, когато непознат човек се присъединява към тях. Те не разпознават своя нов спътник, но докато вечерят заедно, странникът разчупва хляб. Тогава очите им се отварят и те осъзнават, че са вървели редом със Спасителя. „Не гореше ли в нас сърцето ни...?“ – се питат те един друг, размишлявайки над потвърждението, което са усещали, докато Той наистина е бил с тях. (Вж. Лука 24:13-34.)

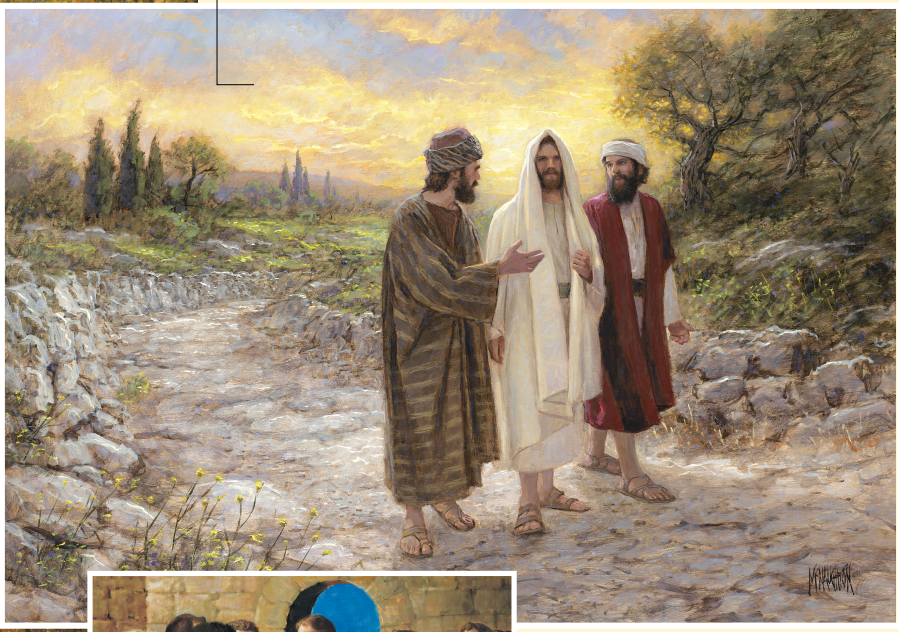

Десетте апостоли

Двамата ученици, които пътуват до Емаус, се връщат в Йерусалим и казват на десет от апостолите за преживяването си. Докато говорят, самият Спасител се явява пред тях и им казва: „Погледнете ръцете Ми и нозете Ми – Аз съм същият; пипнете Ме и вижте, защото дух няма плът и кости, както виждате, че Аз имам“. (Вж. Лука 24:36-41, 44-49.)

ТОЙ ВЪЗКРЪСНА, ОТ ГРЕГ К. ОЛСЪН, ЗАБРАНЕНА ЗА КОПИРАНЕ
ПО ПЪТЯ ЗА ЕМАУС, ОТ ДЖОН МАКНОТЪН
ЕТО РЪЦЕТЕ И НОЗЕТЕ МИ, ОТ ХАРИ АНДЕРСЪН

Апостол Тома

Апостол Тома не присъства, когато Спасителят първоначално се явява на другите апостоли и затова той не вярва, че Христос е възкръснал. Една седмица по-късно Христос се явява на апостолите отново. Този път Тома е там и тъй като вижда Христос, повярва, че е Той е възкръснал. Спасителят предупреждава Тома заради това, че вярва, само след като е видял: „Понеже Ме видя, Тома, ти повярва; блажени онези, които, без да видят, са повярвали“. (Вж. Йоан 20:24-29.)

КАРТИНА НА ТОМА ОТ БРАЙЪН КОЛ

Единадесетте апостоли при Тивериадското езеро

Един ден скоро след Възкресението, няколко от апостолите отиват да ловят риба в Тивериадското езеро, но не улавят нищо. На следващата сутрин Спасителят се явява и им казва да хвърлят мрежата от дясната страна на лодката. Когато правят това, мрежата се напълва с толкова много риба, че едва успяват да я извадят! След като се хранят заедно, Спасителят ги учи за важността на това да служат на другите, като казва: „Пас(ете) овцете Ми“. От тук нататък апостолите ще прекарат остатъка от живота си в изпълнение на това – да учат хората за Христос, а някои от тях дори отдават живота си за делото. (Вж. Йоан 21:1-22.)

ВЪЗКРЪСНАЛИЯТ ХРИСТОС ПРИ ТИВЕРИАДСКОТО ЕЗЕРО, ОТ ДЕЙВИД ЛИНДЗИ

ЕДИН ПАСТИР, ОТ ХАУЪРД ЛИОН

Нефитите на американския континент

По време на Разпъването на кръста, земята на американския континент е опустошена от земетресения, пожари и други природни бедствия, а също и три дни мрак отбелязват смъртта на Спасителя. По-късно Христос се спуска от небесата и посещава множество от 2 500 души, събрани близо до храма в земята Изобилие. Той кани хората да докоснат белезите от раните на ръцете, нозете и ребрата Му, споделя притча и благославя децата на нефитите едно по едно. Дори повече хора се събират на следващия ден и Спасителят ги посещава и учи. Учениците по-късно организират Църквата на Христос и нефитите получават толкова силно свидетелство, че те, а също и ламанитите, се обръщат в Господа. (Вж. 3 Нефи 11-18, вж. също 3 Нефи 8-10, 4 Нефи 1.)

Свидетелите тогава и сега

Христос също така се явява на много други хора, включително на няколко жени, които отиват до гробницата, за да помогнат на Мария Магдалена да помаже тялото, на група от над 500 души, а също така на Яков и Павел. (Вж. Матей 28:9, Деянията 9:4–19, 1 Коринтяните 15:6–7, вж. също 3 Нефи 19, 26:13.)

Ние може и да нямаме възможността да видим Спасителя като тези свидетели, но все още можем да бъдем свидетели за Христа. Лично можете да търсите Спасителя и както прави Мария при гробницата, да научавате повече за Него. Също можете да упражнявате вяра в Него, като спазвате заповедите и следвате напътствията на пророците. Или можете да разпознавате благословиите на Спасителя в живота си, точно като двамата ученици, които вървят към Емаус. През това време около Великден мислете какво означава да бъдем свидетели за Христа. Тези хора, които наистина са виждали Възкръсналия Христос, стават свидетели за Него, но това не е единственият начин, по който можете да свидетелствате за Него в живота си. ■

УЧЕТЕ СЕ ОТ НЕГО

„Когато чувствате свидетелството на Светия Дух за Него, потвърдено и препотвърдено на вашия дух при множество различни обстоятелства и преживявания, когато се стремите да издигате светлината на Неговия пример в собствения си живот ден след ден и когато давате свидетелство на околните и им помагате да научат за Него и да Го следват, вие сте свидетели за Исус Христос“.

Старейшина Д. Тод Кристофърсън от Кворума на дванадесетте апостоли, „Да станем Свидетели за Христос“, *Лиахона*, март 2008 г., с. 63.

НАШАТА СТРАНИЦА

БОГ НИ ДАВА ИНСТРУМЕНТИ

Чичо ми е майстор и прави малки дървени кораби в стъклени бутилки. Изработването им изисква много време, добра концентрация и много усилия.

Един ден видях всички негови инструменти и забелязах, че всеки инструмент се използваше за конкретен елемент или част на кораба. Докато го наблюдавах как работи, бях изненадана как той използваше инструментите, за да изработва корабите. Това ми напомни за историята как Нефи построява кораб (вж. 1 Нефи 17–18). Но той построил кораба по Господния начин, а не по начина на човеците. Бог ни дава инструменти, с които да изграждаме своите собствени кораби по Неговия начин. Писанията, вярата и Божията любов са инструментите, които трябва да използвам в собствения си живот, за да изграждам внимателно своя собствен кораб и той да няма пукнатини. Всеки ден се уча как да следвам Господ. ■

Мария Мерседес Г., Монагас, Венецуела

ДА СЕ ЧУВСТВАШ САМ

Беше една студена пролет в Дания. Беше началото на моята пълновременна мисия и имах трудности по отношение на свидетелството си. Бях обърнат във вярата едва 19 месеца по-рано и изпълнен със страхове във връзка с това да живея в непозната страна, да говоря чужд език и да се опитвам да се ориентирам из лабиринт от улици. Моите някога изпълнени с благодарност молитви бързо се превърнаха в горчиви обвинения: „Боже, защо си ме изоставил?“

Една сутрин излях душата си в молитва. Но вместо да питам „защо“ с гняв в сърцето, аз се молех да получа свидетелство за истинността на Евангелието и да мога да подтисна съмненията си.

След молитвата отворих Писанията на произволна страница. Озовах се във Второзаконие 31:6: „Бъдете силни и храбри, не бойте се, нито треперете от тях; защото Господ, твоят Бог, Той е, Който върви пред тебе; няма да отстъпи от тебе, нито ще те остави“.

Сърцето ми се изпълни с радост, когато открих отговора на молитвата си: Бог винаги е бил с мен. Той просто е чакал искрена молитва, а не обвинения, че ме е изоставил.

Бог никога няма да ме изостави, дори и когато изглежда, че няма надежда. Ние можем да усещаме топлината на любовта Му чрез молитва и чрез Неговите Писания. ■

Клейтън И., Тексас, САЩ

СЕГА Е ВАШ РЕД

Можете да изпращате информация за свои преживявания и впечатления във връзка с това да живеете според Евангелието на списание *Лиахона*. Изпратете своята история на liahona.lds.org или чрез електронна поща на liahona@ldschurch.org. Моля посочете трите си имена, район и кол, а също и разрешение от родител.

ИЛЮСТРАЦИЯ ДАН БЪР

ВОЙНИ НА ХРИСТА, НАПРЕД

„Мъжете и жените, които желаят да достигнат селестиалното царство, ще открият, че трябва да се борят с врага всеки ден“.

(*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young*, 1997 г., с. 294.)

ФОТОИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ДЕЙВИД СТОКЪР

„Как мога да знам, че Бог чува молитвите ми?“

Молитвата е велика благословия и имаме обещание, че Небесният Отец винаги ни чува, но често е необходимо да полагаме усилия, за да разпознаваме отговорите Му[1].

Обмислете следното: Бог или ни чува, или не. Ако не ни чува, тогава наистина няма смисъл да се молим. Но ако ни чува (а Той наистина ни чува!), трябва да открием начин *наистина* да общуваме с Него чрез молитва, да разпознаваме отговорите и да вървим напред с вяра.

Когато имаме чувството, че Той не ни чува, може би се нуждаем от лично израстване. Можете да си зададете няколко въпроса: Чист/а ли съм? Достойни ли са мотивите ми? Готов/а ли съм да направя това, което Той желае?[2] Ако отговорите на всеки от тези въпроси е „да“, можете да вярвате, че „Господ, (вашият) Бог… ще даде отговор на молитвите (ви)“ (У. и З. 112:10). Помнете, че понякога отговорите идват по едва доловими или неочаквани начини.

Ако отговорът на някой от въпросите е „не“, никога не е твърде късно! Направете необходимите промени в живота си, за да можете да чувствате Духа. Бъдете готови да действате според подтиците, които получавате.

И не забравяйте, че всеки получава отговори по свой собствен начин. Молете се Светият Дух да ви учи как *вие* можете да разпознавате отговорите. Първоначално може да не ви е лесно да ги разпознавате, но също както с всяко друго умение: практиката води до съвършенство. Имайте вяра и доверие, че Небесният Отец *винаги* ни чува.

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Матей 7:7, Послание на Яков 1:5–6, Алма 33:4–11, Учение и завети 8:1–2.
2. Ричард Г. Скот, „Learning to Recognize Answers to Prayer“, *Ensign,* ноем. 1989 г., с. 32.

Вслушвайте се в Духа

Опитвайте се да се вслушвате в Светия Дух. Хората чуват Светия Дух по различни начини, така че може би търсите тих тънък глас, когато подтиците идват като чувства. Знам, че Светият Дух ще ви казва всичко, което трябва да знаете, просто трябва да се вслушвате.

Елиз Г., 13 г.,ألберта, Канада

Отговори в Църквата

Веднъж имах сериозни съмнения по отношение на това дали трябва да изляза на среща с човек, който не е член на Църквата. Една неделя по време на събранието за причастие една сестра имаше реч, която сякаш беше лично за мен. В този момент бях уверена, че Господ беше отговорил на молитвата ми. Преди бях объркана и не знаех какво да правя, но след това получих утеха от Светия Дух, който изпълни сърцето ми с радост и увереност. Бог ни отговаря чрез чувства, мисли, чрез Писанията и дори чрез говорителите по време на събранията!

Карън В., 19 г., Минас Жерайс, Бразилия

Помнете кои сте

Знам, че Бог ни чува, защото когато се моля, чувствам мир, облекчение и любов в сърцето си. Мога да виждам как Той ме предпазва от много опасности ден след ден, пази семейството ми и аз чувствам любовта Му към мен. Преди да тръгна за училище, винаги си повтарям

Отговорите са предназначени за помощ и отправна точка, не като официални изложения на учението на Църквата.

темата на Младите жени и това ми помага да си спомням, че съм дъщеря на Небесен Отец, Който ме обича.

Никол М., 19 г., Лима, Перу

Детска молитва

Знам, че Небесният Отец чува молитвите ми поради следните думи на детската песен „Детска молитва“ (*Сборник детски песни,* с. 6): „Татко Небесни, Ти дали си там? Чуваш ли всичките молитви на деца? Казват, небето е надалеч, но чувствам го близо, като моля се“. Когато си спомням тази песен, знам, че Бог ме чува, защото усещам Духа и Неговата безкрайна любов към мен. Когато си спомням, че Той ме обича, чувствам утеха и знам, че чува молитвите ми.

Илейн Б., 16 г., Северна Каролина, САЩ

Искайте и ще получите

В Писанията сме учени, че Бог винаги ще чува молитвите ни и ще им отговаря, ако се обръщаме към Него с вяра и искрено намерение. Чрез чувството на мир и спокойствие в сърцата си усещаме потвърждение, че Той ни чува. Ние също така чувстваме, че всичко ще бъде наред, ако следваме волята на Отца. Ако имаме съмнения, че Той ни чува, трябва да търсим напътствие в Писанията и тогава да попитаме дали нещата, които четем, са истина.

Констанца Л., 20 г., Био Био, Чили

Доверявайте Му се

Небесният Отец винаги чува молитвите ни, но понякога изглежда сякаш не ни отговаря, тъй като може да не ни отговаря по начина или в момента, когато желаем. Ние трябва да бъдем готови да подчиняваме волята си на Неговата и да имаме вяра, че Той знае какво е най-добро за нас. Небесният Отец ни обича и чрез отговорите на молитвите ни винаги ще се опитва да ни помага да се учим и да израстваме.

Мосия М., 17 г., Юта, САЩ

Проучете нещата

Веднъж се чудех дали Бог може да чува молитвите ми и тогава усетих отговора в сърцето си. Чух някого да дава свидетелство за молитвата и усетих Светия Дух. Другият ми съвет би бил да попитате своите родители, епископ или други членове на района си. Можете дори да се молите за помощ по въпроса!

Джошуа С., 13 г., Орегон, САЩ

Молете се искрено

След като се молите, можете да се вслушвате в чувствата и намеренията, които се появяват в сърцето ви. Някое от тях може да бъде отговорът на молитвата ви. Когато се молим с истинско намерение и с искрено сърце, нашият Небесен Отец отговаря според вярата ни в Него. Отговорите Му не са просто за задоволяване на любопитството ни.

Жан-Клод Н., 16 г., Централен Касаи, Демократична република Конго

НЕ СЕ ОТКАЗВАЙТЕ

„Подчинявайте се, помнете моментите, когато сте усещали Духа, и искайте с вяра. Вашият отговор ще дойде и ще усетите любовта и мира на Спасителя. Възможно е да не дойде бързо или под формата, която вие желаете, но отговор ще има. Не се отказвайте!“

Старейшина Джеймз Б. Мартино, „Обърнете се към Него и отговорите ще дойдат“, *Лиахона,* ноем. 2015 г., с. 59.

СЛЕДВАЩ ВЪПРОС

„Как мога да помоля приятелите си да не говорят нелюбезно или по неподходящ начин за другите?“

Изпращайте отговорите си, а по желание и снимки с висока резолюция, до 15 май 2017 г. на liahona.lds.org (изберете „Submit an Article“) или на електронна поща на адрес liahona@ldschurch.org.

Моля включете следната информация: (1) пълно име, (2) дата на раждане, (3) район или клон, (4) кол или окръг, (5) вашето писмено позволение, а ако сте на възраст под 18 г., писменото разрешение от вашите родители (може и чрез електронна поща) вашият отговор и снимка да бъдат публикувани.

Отговорите може да бъдат редактирани с оглед тяхната дължина или яснота.

Андрей и лошата дума

От Джули К. Доналдсън
По истинска история

*„I'll try to repent, to do better, to pray“ (*Children's Songbook, *с. 98).*

„Мислиш си, че понеже не ругаеш, си по-добър от останалите“ – каза Николай през междучасието.

„Не е вярно“ – каза Андрей.

„Тогава защо не кажеш една ругатня? Само една? Няма да умреш. Всички останали ругаят“.

Андрей сви рамене. „Просто не искам“.

Андрей знаеше, че ругатните не са нещо добро и че карат Светият Дух да се оттегля. Той искаше Светият Дух да бъде с него. Затова той не ругаеше.

Андрей беше нов в училището и до сега Николай беше единственият шестокласник, който искаше да му бъде приятел. Но всеки ден Николай не се отказваше да го убеждава да ругае. И всеки ден на Андрей все повече му омръзваше да отказва. Освен това, Андрей се страхуваше, че Николай ще спре да му бъде приятел и тогава наистина щеше да е сам.

„Просто кажи една ругатня – каза Николай след училище – И ще те оставя на мира“.

Накрая на Андрей му беше толкова омръзнало да го притискат, че каза една ругатня, която не беше *много* лоша.

Николай кимна одобрително. „Добре, вече си един от нас“.

След това и другите приятели на Николай започнаха да говорят с Андрей. Обядваха заедно и играеха футбол с

него през междучасията. Но да бъде част от групата приятели на Николай беше все едно затъва в плаващи пясъци. Колкото повече Андрей дружеше с тях, толкова повече говореше и се държеше като тях. А те всички ругаеха. И то много. Те се присмиваха един на друг и се обиждаха. Говореха грубо за учителите си. Те се ядосваха и се държаха много зле. Постепенно Андрей започна да се ядосва все по-често и откриваше все повече и повече причини да ругае.

Една вечер, когато родителите им не бяха у дома, Андрей и по-голямата му сестра Катя се скараха какво предаване да гледат. Преди Андрей дори да помисли, една ругатня излезе от устата му.

Катя беше озадачена. „Ще кажа на мама“.

Андрей изтича в стаята си и затръшна вратата. Какво им става на всички? Защо постоянно го ядосват? Когато родителите му се прибраха, Андрей открехна вратата и чу Катя да казва: „Мамо, Андрей ме наруга“.

„Моля?“ Майка му звучеше изненадана. „Андрей никога не би ругал“.

Андрей затвори вратата и се свлече на леглото си. Той се замисли колко се беше променил откакто започна да ругае. От много отдавна не беше усещал Светия Дух.

Андрей коленичи до леглото си и започна да се моли. „Скъпи Небесни Отче, толкова съжалявам, че напоследък съм лош и ядосан. Съжалявам, че започнах да ругая. Ще се постарая да бъда по-добър“.

Докато Андрей се молеше, топло чувство изпълни сърцето му. За пръв път откакто беше започнал да ругае, се почувства наистина щастлив. Той знаеше, че Бог го обича и че може да усеща Светия Дух. Почувства, че беше получил прошка и знаеше, че може да се промени и да бъде по-добър.

След като се беше помолил, той призна истината на майка си и се извини на Катя. След това Андрей се почувства по-добре. Чувството на покаяние беше хубаво.

На следващия ден в училище Андрей не обядва с приятелите на Николай. Вместо това той седна до няколко деца, които не познаваше. Щеше да отнеме време, но Андрей знаеше, че ще си намери добри и щастливи приятели, които не ругаят. Точно като него. ■

Авторката живее в щата Юта, САЩ

ПОКАНА

„Ще използвам имената на Небесния Отец и на Исус Христос с благоговение. Няма да ругая или да използвам груби думи“ (Моите евангелски стандарти).

- ☐ От едната страна на лист хартия напишете или нарисувайте как ви карат да се чувствате добрите думи. От другата страна напишете или нарисувайте как ви карат да се чувствате лошите думи.
- ☐ Прочетете Левит 19:12. Защо е важно да изговаряме имената на Небесния Отец и на Исус Христос с уважение?
- ☐ Попитайте родител или ръководител защо трябва да използваме добри думи и как са били благославяни от използването на такива.
- ☐ Поставям си за задача да…

_____

_____

_____

От старейшина Дейвид А. Беднар
От Кворума на дванадесетте апостоли

Как мога да помагам за укрепването на семейството си?

Казвайте на близките си, че ги обичате, и показвайте това чрез действията си.

Споделяйте свидетелствата си за нещата, за които знаете чрез Светия Дух, че са истина. Споделяйте свидетелството си с хората, които обичате най-много.

С желание се присъединявайте към семейството си за семейна молитва и изучаване на Писанията. Активно участвайте в семейната домашна вечер и я правете забавна.

Бъдете верни в изучаването на Евангелието на Исус Христос, в живота си според него и обичта си към него.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ ТЕРЕЗА РАМОС

От „По-усърдни и загрижени у дома“, Лиахона, *ноем. 2009 г., с. 17–20.*

От сестра Джой Д. Джоунс
Обща президентка на Неделното училище за деца

Всеки ден се подготвяйте за ХРАМА

Когато бях на девет години, имах прекрасна учителка в Неделното училище за деца на име сестра Кохлър. Бях много срамежлива, но тя беше толкова внимателна и ми харесваше да бъда с нея. Един ден тя ни раздаде листи хартия. Всички писахме какво искаме да правим, когато пораснем. Аз написах: „Да уча в колеж и да сключа брак в храма“. Залепих своя лист над вратата на стаята си. Вечер уличната лампа светеше през прозореца ми. Гледах нагоре към своя лист. Той ми напомняше, че исках да отида в храма.

Тогава в целия свят имаше само 12 храма. Исках да посетя всеки един от тях.

Всеки път, когато родителите ми планираха ваканция, със семейството ми винаги отивахме в храма. Живеехме в Орегон, САЩ. Най-близкият храм беше на 956 километра в Кардстън, Албърта, Канада. Колата ни нямаше климатик. Аз седях на задната седалка заедно с брат ми и сестра ми. Закачвахме мокра кърпа от външната страна на прозореца на колата. След това я завързвахме около вратовете си, за да ни е по-хладно.

Беше вълнуващо най-накрая да видим храма. Не знаех много за това, което се случваше вътре, но родителите ми винаги изглеждаха щастливи, когато излизаха. Знаех, че храмът е много важен. Знаех, че това бе домът Господен. (На снимката аз съм с бялата риза.)

След като навърших 12 години, участвах в кръщения в няколко храма. След това, когато се запознах с бъдещия си съпруг, открих, че той също обича храма! Сключихме брак в храма Манти Юта.

Всеки ден можете да се подготвяте за храма. Посещавайте храма, когато можете. Докосвайте стените му. Когато внукът ми Джарет беше на 11 години, всяка неделя той работеше над своята семейна история заедно с баща си. Откри много имена на свои предци. Сега, когато вече е на 12, той извършва кръщения за тези предци в храма!

Когато сте в храма, можете да вървите по стъпките на Исус. Храмът е Неговият дом. Надявам се всеки ден да се молите на Небесния Отец да ви помага да се подготвяте да влезете в храма и да усетите Неговата любов. ■

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ ВАЙЪЛЕТ ЛЪМЕЙ

Стар грее

От Джейн Макбрайд
По истинска история

*„It's nice to be here with you in Primary“ (*Children's Songbook, *с. 254).*

Стар си оправи дрехите. Все още ѝ беше странно да е облечена с рокля за църква. В предишната църква, която посещаваше, момичетата носеха панталони или къси панталони в неделя. Но не и в новата ѝ църква. Майка ѝ и тя се бяха кръстили в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Стар въздъхна, като се погледна в огледалото. Да отиде на събрание за пръв път като член на Църквата беше вълнуващо за нея, но тя също така се притесняваше. Преди тя оставаше с майка си по време на всички събрания. Но този път щеше да бъде в Неделното училище за деца.

Стар премигна, докато гледаше отражението си. Ами ако не успееше да се впише? Ами ако другите деца не я харесат?

„Стар? Готова ли си?“ – извика майка ѝ.

Стар слезе по стълбите. „Добре ли изглеждам?“ – попита тя.

Майка ѝ се усмихна. „Красива си“.

Стар се начумери. „Разбира се, че ще кажеш така. Нали си ми майка“.

„Права си. *Разбира се,* че ще кажа така. Това е истината“.

Стар се подсмихна леко. Майка ѝ винаги знаеше как да я накара да се почувства по-добре. Но стомахът ѝ все още беше леко свит. Ами ако никое от децата не пожелае да говори с нея? Тя имаше приятелки в училище, но те не бяха членове на тази нова за нея църква. Искаше ѝ се да има поне една приятелка, с която да ходи на църква.

„Току що се сетих, че трябва да свърша нещо“ – каза тя на майка си.

Изтича горе в стаята си и коленичи до леглото. „Скъпи Небесни Татко, моля те помогни ми да си намеря приятели. Вярвам, че това, на което ме учиха мисионерите, е истина, но се страхувам“.

Стар остана на колене и се заслуша. След малко усети сладко чувство на мир и вече не беше толкова притеснена.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ МЕЛИСА МЕНУИЛ

В църквата Стар и майка ѝ седнаха до семейство с три малки момичета. Преди да започне събранието родителите се представиха и започнаха да си говорят с майка ѝ. Стар помогна на момичетата да оцветят картина на Исус.

Епископ Андрюс се приближи до тях. „Сестра Кънингхам! Стар! Радвам се да ви видя днес“. Той им се усмихна топло и се здрависа с тях. Стар беше забравила колко мили бяха всички в църквата. Може би все пак щеше да си намери приятели.

След събранието за вземане на причастието Стар отиде в Неделното училище за деца. Докато сядаше, тя притеснено погледна другите деца. Те си говореха и сякаш не я бяха забелязали. Сърцето ѝ се сви. Все пак щеше да си седи сама.

Точно тогава в стаята влезе едно момиче на възрастта на Стар. „Тя също изглежда притеснена – помисли си Стар – Мога да отида да поговоря с нея“.

Стар пое дълбоко въздух и заговори момичето. „Здравей, казвам се Стар. Аз съм нова. Искаш ли да седнеш до мен?“ Стар затаи дъх. Дали момичето щеше да поиска да ѝ бъде приятелка.

Момичето леко се усмихна. „Аз съм Сара. Аз също съм нова. Със семейството ми току-що се преместихме от Онтарио“.

„Аз и майка ми се кръстихме преди две седмици – каза Стар – Не съм сигурна какво трябва да правя“.

Сара се усмихна по-широко. „Ще го разберем заедно“.

Стар и Сара седнаха заедно с останалите. Понякога Стар поглеждаше Сара и ѝ се усмихваше. Сара също ѝ се усмихваше. Стар се почувства спокойна и щастлива. Тя знаеше, че Небесният Отец беше отговорил на нейната молитва и ѝ беше помогнал да си намери приятелка.

По време на урока учителката помоли Стар и Сара да се представят.

Стар се изправи. „Казвам се Стар Кънингхам. Аз и майка ми се кръстихме преди две седмици“. Тя спря за малко и се усмихна широко, когато погледна своята нова приятелка. „А това е моята приятелка Сара“. ■

Авторката живее в щата Колорадо, САЩ.

РАЗМИШЛЯВАЙТЕ

Как можете да помагате на новите хора в Църквата да се чувстват добре дошли?

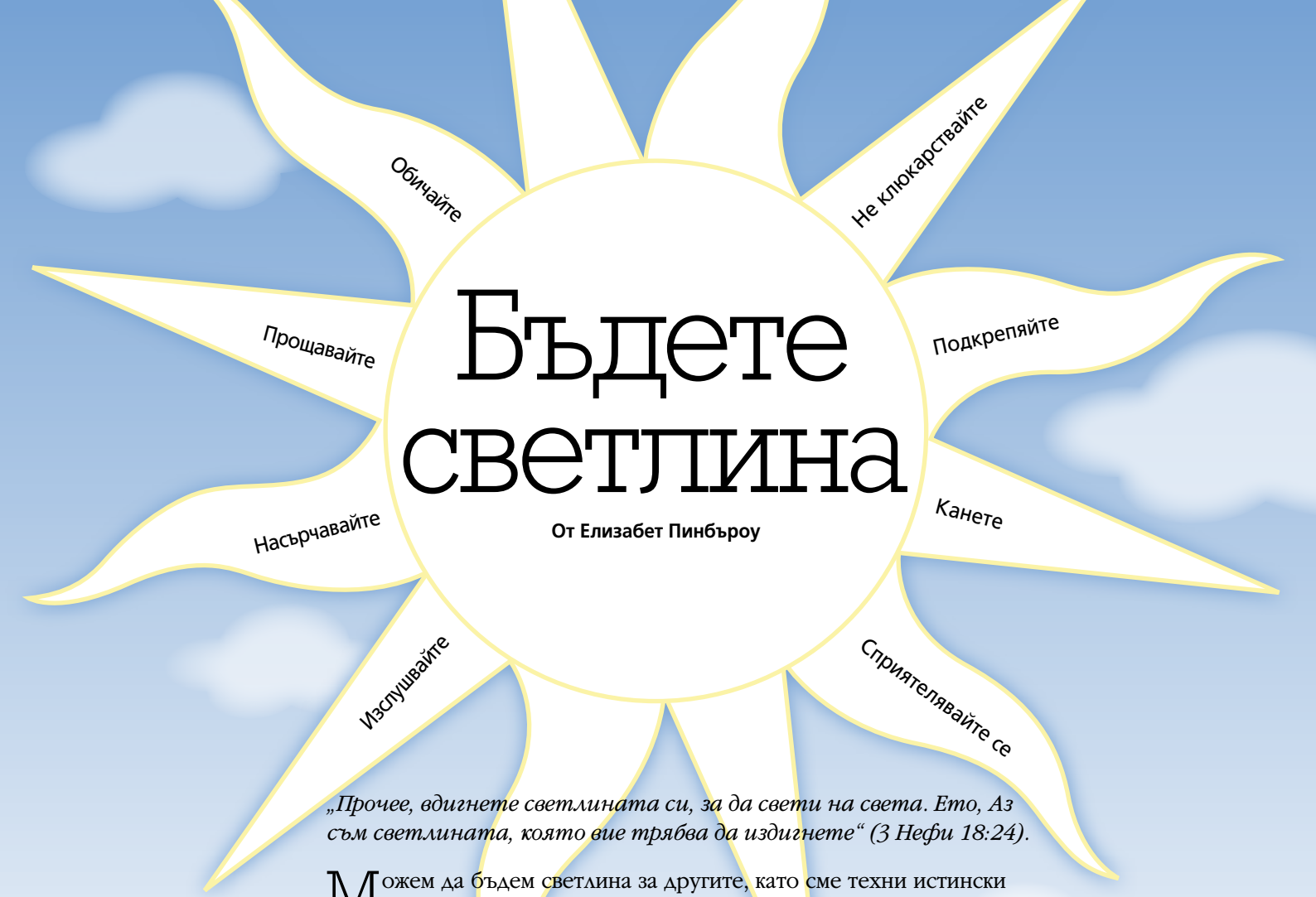

Бъдете светлина

От Елизабет Пинбъроу

„Прочее, вдигнете светлината си, за да свети на света. Ето, Аз съм светлината, която вие трябва да издигнете“ (3 Нефи 18:24).

Можем да бъдем светлина за другите, като сме техни истински приятели. Прочетете предложенията по-долу и добавете свои собствени. Всеки път, когато напишете име на човек, на когото искате да покажете обичта си, оцветете още една част от слънцето.

1. **Обичайте другите:** Така можете наистина да променяте живота им! Христос ги обича и затова се опитвайте да им показвате тази любов.

   Име: _____

2. **Прощавайте:** Ако някой ви нарани, опитайте се да погледнете нещата от неговата гледна точка. Ако прощавате, можете да помагате за смекчаването на сърцата на хората.

   Име: _____

3. **Насърчавайте:** Отбелязвайте силните страни на приятелите си. Съсредоточавайте се върху най-доброто в тях, дори и ако има над какво да работят. Това да сте възможно най-добри помага и на тях!

   Име: _____

4. **Вслушвайте се в Светия Дух:** Думите ви могат да обръщат нещата в положителна посока. Светият Дух може да ви помага да знаете какво да казвате и как да показвате доброта.

   Име: _____

5. **Никога не клюкарствайте:** Нелюбезните думи могат да нараняват. Не съдете другите прибързано само въз основа на нечии думи и не обръщайте внимание на отрицателни мисли.

   Име: _____

6. **Подкрепяйте своите приятели:** Дори самото ви присъствие е важно за вашите приятели: спортно мероприятие или училищна пиеса може да им помага да чувстват обичта ви.

   Име: _____

7. **Канете другите да учат за Евангелието:** Дори и да не пожелаят да приемат това, което казвате, вие сте им показали, че сте достатъчно загрижени, за да споделите.

   Име: _____

8. **Сприятелявайте се с различни хора:** Има толкова много добро, което другите могат да споделят. Христос помагал на всички хора и ги обичал, без значение какви били.

   Име: _____

Да разпространяваме Евангелието

Използвайте картинките, за да споделяте моменти от историята на Църквата!

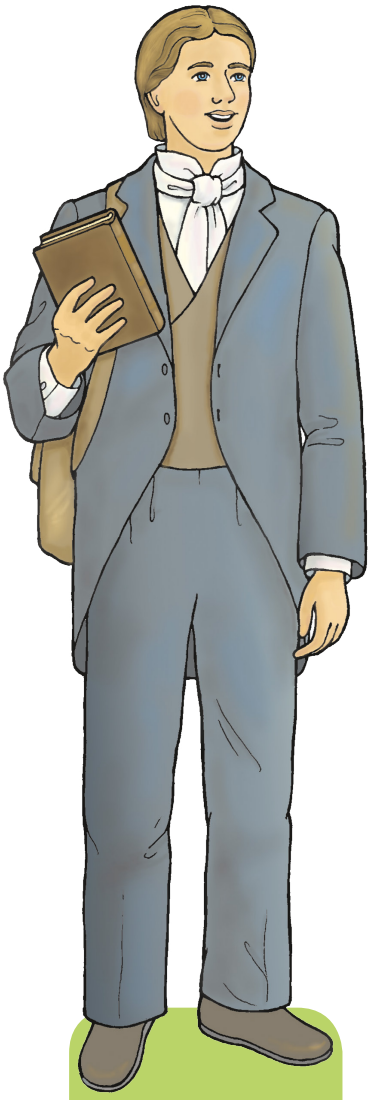

Самуел Смит

Хайръм Смит

Парли П. Прат

След като Църквата била организирана, Небесният Отец искал всички да чуят за Евангелието. Първият мисионер бил Самуел, братът на Джозеф Смит. Хайръм – по-големият брат на Джозеф, също преподавал Евангелието на другите. Един ден мъж на име Парли П. Прат казал на Хайръм, че е прекарал целия ден в четене на Книгата на Мормон. Той научил повече за Църквата от Хайръм и бил кръстен. След това Парли отслужил мисия! Той станал един от ръководителите на Църквата.

Можете да намерите още герои от историята на Църквата на liahona.lds.org.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ БЕТ УИТАКЪР

Да си мисля за Исус

От Линдзи Танър

По истинска история

Мия се вълнуваше. За пръв път отиваше на църква! Мисионерите бяха казали на семейството ѝ за тази църква. И те решиха да я посетят.

Мия се огледа. Тя видя бяла покривка на една маса. Имаше нещо под нея.

„Какво има под тази покривка?“ – Мия попита една от мисионерките.

Сестра Хансън се усмихна. „Това е причастието“.

Причастие. Това беше трудна дума. Мия беше чувала мисионерите да казват на родителите ѝ за него. Но тя не беше сигурна какво представляваше.

Всички изпяха една песен. Двама мъже повдигнаха бялата покривка. Имаше подноси с хляб под нея! Мия ги наблюдаваше как разчупват хляба на парченца.

След песента един мъж каза молитва. Други мъже раздадоха от хляба на всички.

ПОРТРЕТ НА ИСУС ХРИСТОС, ОТ ХАРИ АНДЕРСЕН, ПРЕДОСТАВЕН ОТ МУЗЕЯ ЗА ИСТОРИЯ НА ЦЪРКВАТА ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ДЕБ ДЖОНСЪН

„Хлябът ни помага да си спомняме тялото на Исус“ – прошепна сестра Гарсия.

Мия взе парченце хляб. Тя си представи Исус да стои пред нея.

След това имаше още една молитва. Мъжете раздадоха вода в малки чашки на подноси.

„Водата ни помага да си спомняме за кръвта на Исус“ – прошепна сестра Гарсия. „Той умря за нас, защото ни обича“.

Мия взе чашка с вода. Тя се замисли колко много Исус я обича. Тя почувства сякаш Той я прегръща.

По-късно сестра Хансън даде на Мия малка картина на Исус. „Ядем от хляба и пием от водата, за да си спомняме за Исус и да обещаем да Го следваме“. Тя се усмихна. „Какво мислиш за причастието?“

Мия погледна картината на Исус. Тя си спомни топлото чувство, което беше усетила. Усмихна се. „Беше чудесно! Обичам Исус“. ■

Авторката живее в щата Калифорния, САЩ.

Исус Христос ни даде причастието

От Ким Уеб Рийд

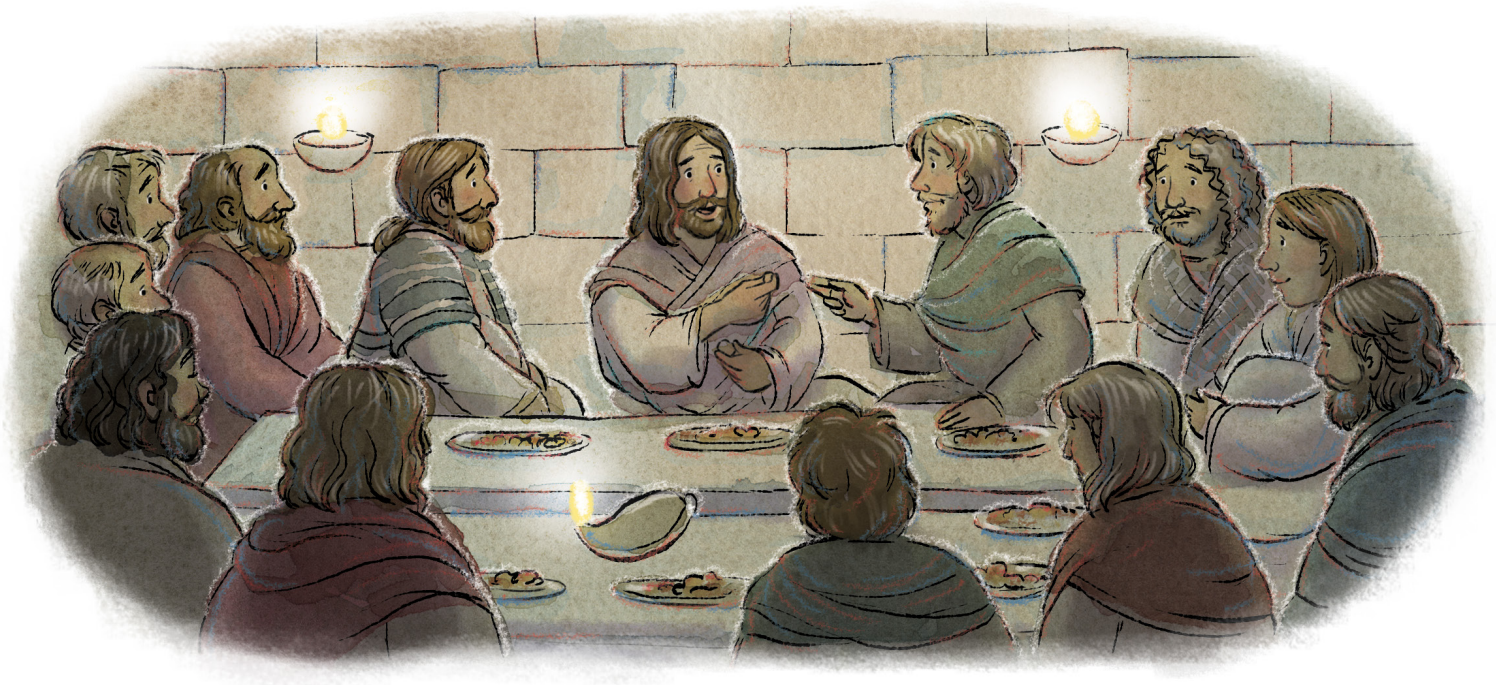

Исус знаел, че времето Му на земята е към своя край. Той събрал Своите апостоли за последна вечеря. Раздал им причастието и ги помолил винаги да си спомнят за Него.

Исус отишъл в една градина, за да се моли. Той страдал за всички грехове и тъжни неща от живота на всеки човек. След това умрял на кръста и бил погребан в гробница.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ ЕЙПРИЛ СТОТ

В неделната утрин след смъртта на Исус няколко жени отишли до гробницата. Камъкът пред вратата бил махнат и гробницата била празна! Къде бил Исус?

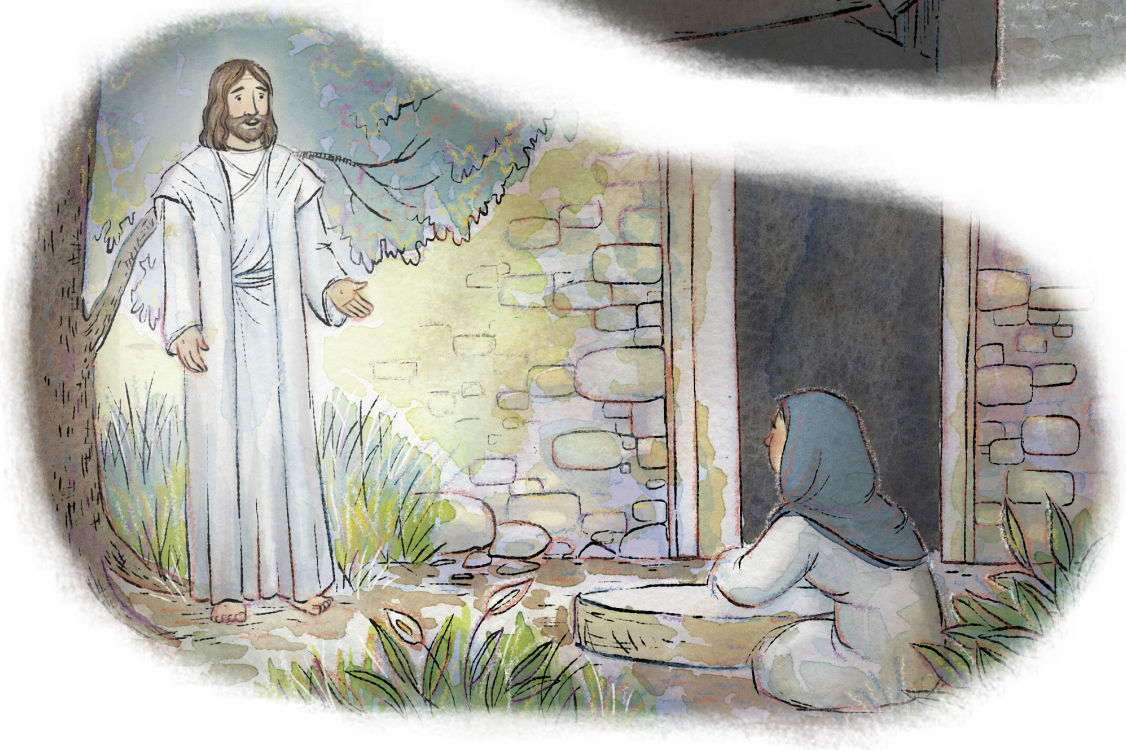

Той отново бил жив! Мария Магдалена видяла Исус. Той посетил Своите апостоли, за да може да им помогне да се подготвят да проповядват Евангелието, след като Той се върне в небесата.

Когато вземам от причастието, си спомням за Исус. Спомням си, че Той живя, умря и възкръсна за мен, за да мога да живея отново! ■

Бели кремове

Красивите цветове на белите кремове могат да ни напомнят за красивия ден, когато Исус възкръсва. Пет цъфнали бели крема са скрити в тази картина. Всеки път, когато откриете един от тях, назовете едно нещо, което сте научили за Исус.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ЕЙПРИЛ СТОТ

От старейшина Брус Р. Макконки (1915–1985)
От Кворума на дванадесетте апостоли

СИЛАТА БОЖИЯ

Вярата е сила и силата е в свещеничеството.

Бог е Бог, защото е въплъщение на цялата вяра, цялата сила и пълнотата на свещеничеството. Неговият живот е вечен живот.

И доколкото успеем да станем като Него, дотолкова ще получим Неговата вяра, ще придобием Неговата сила и ще упражняваме Неговото свещеничество. И когато станем наистина и напълно като Него, ние също ще можем да имаме вечен живот.

Вярата и свещеничеството вървят ръка за ръка. Вярата е сила и силата е в свещеничеството. Получаваме свещеничеството, след като сме придобили вяра. Тогава, чрез свещеничеството, израстваме във вярата, докато получим цялата сила и станем като нашия Господ.

Времето тук в смъртността е определено за нас като време да бъдем проверени и изпитани. Докато сме тук, имаме привилегията да израстваме във вярата си и в свещеническата сила…

Във времето на Енох святото свещеничество е допринесло най-много за усъвършенстването на хората в сравнение с когато и да било. Известно тогава като „реда на Енох“ (вж. У. и З. 76:57), то било силата, чрез която той и народът му били взети в небесата. И те били

взети в небесата, защото имали вяра и упражнявали силата на свещеничеството.

Именно с Енох Господ сключил вечен завет, че всички, които получат свещеничеството, чрез вяра ще имат власт да управляват и властват над всички неща на земята, да се изправят срещу армиите на народите и да застанат славни и възвисени пред Господ.

Мелхиседек бил човек с подобна вяра „и народът му вършеше праведност и получи небето, и потърси града на Енох“ (Превода на Джозеф Смит, Изход 14:34)…

Какво тогава е учението за свещеничеството? И как трябва да живеем като Господни служители?

То е учение, че Бог, Нашият Отец, е прославена, съвършена и възвисена личност, която има цялата мощ, цялата сила и цялото господство, която знае всички неща, която е безпределна във всяко от Своите качества и живее в семейство.

То е учение, че Нашият Вечен Отец се радва на такава висока степен на слава, съвършенство и сила, тъй като вярата Му е съвършена и свещеничеството Му е безкрайно.

То е учение, че свещеничеството е самото име на силата на Бог и че ако искаме да станем като Него, трябва да получим и упражняваме Неговото свещеничеството или властта по начина, по който Той го упражнява…

То е учение, че чрез вяра имаме силата да управляваме и властваме над всички неща, както физически, така и духовни; да извършваме чудеса и да се усъвършенстваме в живота; да застанем в присъствието на Бог и да бъдем като Него, защото сме получили Неговата вяра, Неговото съвършенство и Неговата сила или с други думи – пълнотата на Неговото свещеничество.

Тогава, това представлява учението за свещеничеството и от него няма, нито може да има нещо по-велико. Това е силата, която можем да получим чрез вяра и праведност…

Наистина има сила в свещеничеството – сила, която можем да се стремим да придобиваме, за да я използваме, сила, за която искрено можем да се молим завинаги да бъде върху нас и върху потомците ни. ■

От обръщение на тема „Учението за свещеничеството“ от обща сесия на свещеничеството по време на обща конференция, Ensign, *май 1982 г., с. 32–34; главните букви са стандартизирани.*

ПРЕСЕЛВАНЕТО НА ГРАД СИОН В НЕБЕСАТА, ОТ ДЕЛ ПАРСЪН

И ДРУГИ ОВЦЕ ИМАМ,
ОТ ЕЛСПЕТ ЙЪНГ

Възкръсналият Господ посещава Своите „други овце“ (3 Нефи 15:21) на американския континент и на други места. Нефитите „отид(оха) и поставиха ръце в ребрата Му, и почувстваха белезите от гвоздеите на ръцете Му и нозете Му; и това те направиха, като пристъпваха напред един след друг, докато всичките не се извървяха и не видяха с очите си, и не почувстваха с ръцете си, и не узнаха със сигурност, и не засвидетелстваха, че това беше Този, за Когото пророците бяха писали, че ще дойде“ (3 Нефи 11:15).

Още в този брой

ЗА ПЪЛНОЛЕТНИ МЛАДЕЖИ

Как да разбирате своята **патриархална благословия**

Патриархалните благословии не ни казват всичко, което ще се случи в живота ни, но ни осигуряват лични карти, които могат да ни водят към най-великото щастие, приготвено за всеки един от нас от Небесният Отец.

с. 44

ЗА МЛАДЕЖИ

с. 58

ТЕ ГО **ВИДЯХА**

Те бяха свидетели за Възкръсналия Христос. Как ние можем да бъдем свидетели днес.

ЗА ДЕЦА

Исус Христос ни даде причастието

с. 76

Всяка седмица вземаме от причастието. Но децата ви знаят ли защо?

BULGARIAN
4 021444 44112 9

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ